

660406 พ่อครูเทศน์ภาคคำ เรื่อง กาย งานปลุกเสกฯ#45
ราชธานีอโศก <https://www.boonniyom.net/52999.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1ywnXjZ7rv--aObMGSaimwhZ26Bdf_36Y/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1Fdk9m0XwX9H_I_yxupjwJG_FqttQvzZm/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/nvKimPtnHU4>

และ <https://fb.watch/jKvPSNZllg/>

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน อานิสงส์ฟังธรรม 5 ประการในงาน
ปลุกเสกฯ

พ่อครูว่า...เจริญธรรมทุกคน วันนี้วันพฤหัสบดีที่ 6 เมษายน 2566 แรม 1 ค่ำ เดือน 5 ปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก

เราก็เริ่มคุยกันพูดกันเรื่องที่เราจะคุย ควรจะพูด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมะหรือเป็นเรื่องการเป็นอยู่ของชีวิต ปลุกเสกฯก็ดี พุทธาภิเษกฯ ก็ดี ก็คือเรามาพยายาม อาตมาก็พยายามเทศน์ พวกเราก็พยายามมารับฟัง ทำให้มันเป็นธรรมะ ถ้ายทอดธรรมะ สาธยายธรรมะกันออกมา ให้ได้เข้าใจยิ่งขึ้น ยิ่งๆขึ้น

46 ปี ใหม่ 45 ครั้ง ครึ่งนี้ครั้งที่ 45 เราทำปีละครั้ง ก็ 45 ปี ผ่านมาแล้ว 45 ปีนี้พระพุทธเจ้าท่านก็ไปแล้วนะ 45ปีท่านก็พอแล้ว ท่านไม่ไปถึง 46 แต่เรายังต้องทำต่อไปอีก 46 ก็ต้องต่อ ยังไม่ตาย ถึงอาตมาตายพวกเราก็ทำต่อได้ สมมุติว่าอาตมาตายปีนี้ ปีหน้าก็มี กันอยู่ ผู้ใดนำพากันอยู่ก็ทำต่อไม่มีปัญหาอะไร สืบทอดกันไป

เพราะมันเป็นวิธีการที่จะได้เสริมความรู้ความเข้าใจ ความ ละเอียดละออของธรรมะพระพุทธเจ้านี้ ซึ่งแหม..มันละเอียดจริงๆ อาตมายิ่งเขียนยิ่งคิด เห็นความละเอียดลึกซึ้งครบถ้วนบริบูรณ์ ขนาดอาตมายังรู้ไม่ครบถ้วนบริบูรณ์เท่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ยังเห็นความมากมายหลากหลาย ครบถ้วนจริงๆเลย ที่พูดออกมา พูดออกมา สาธยายออกมาๆ มันออกมาจากที่อาตมาเองเข้าใจและ เห็นจริง เห็นยังงี้เข้าใจยังงี้ก็เอามาพูดให้พวกเราฟัง พวกเรารู้สึก ว่ามันมีอะไรที่ละเอียดลึกซึ้ง ฟังธรรมมีอานิสงส์ในการฟังธรรม 5 ประการขึ้นเรื่อยๆใหม่

1. ได้ฟังสิ่งใหม่ที่มีใหม่ขึ้นมาเรื่อยๆ

2. เข้าใจยิ่งขึ้นๆๆ

3. ขจัดความสงสัย ขจัดสิ่งที่มันข้องจิตข้องใจให้หมดไปๆๆ

4. ทิฐุก็ตรง ตรง ตรง ตรง ตรงขึ้น เพราะฉะนั้นสัมมาทิฐิที่จะ

ตรง ตรง ตรง ตรงจนกระทั่งมันไม่มีเป่เลยได้ ไม่ใช่บอกว่าสัมมา

ทิฐิแล้ว พันมิจฉาทิฐิแล้ว ครั้งเดียว แนวเดียว ที่เดียวเลย ไม่ใช่

ไม่พอ เพราะฉะนั้นปัญญาของพระพุทธเจ้าข้อที่ 2 จึงต้องได้ถาม

แล้วได้ถามอีก แต่สำหรับพวกคุณมาฟังอาตมาบรรยายแล้วบรรยาย

อีก อาตมาไม่เบื่อ ใครจะเบื่อก็ช่างศิระะใคร ของใครของมัน แต่

อาตมาไม่เบื่อจะอธิบาย บางคนฟังแล้วอาจจะเบื่อก็ช่างสิ

ตัวใครตัวมัน ศิระะใครศิระะมัน

SMS SMS วันที่ 3-4 เม.ย. 2566

Khmer Bokador : เขมร โบกาดอร์ · ประยุทธ์เป็นพระ
โพธิสัตว์หรือครับท่าน

พ่อครูว่า... ก็ดูไป ดูไป จะได้รู้พฤติกรรมทางกายวาจาใจว่า มันมีอะไรที่ไม่เหมือนคนสามัญธรรมดา มีความพิเศษ คุณจะได้ศึกษาเรียนรู้มันด้วยปัจจัยตั้งด้วยตัวคุณเอง

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน ความฝันเป็นอุปาทานใช่หรือไม่

คำถามจากลูกที่ยังมีปัญหา : ลูกมีปัญหาว่า ตอนหลับ มีอาการได้ยินเสียงเด็กผู้ชายพูดคุยเกี่ยวกับการหาที่เกิด แล้วบอกว่า
ในนี้เกิดไม่ได้ มันเป็นอดีต มันไม่มีการปฏิสนธิ แต่เขาอยากหาที่เกิด
และมีอีกเสียงเป็นเสียงผู้หญิงบอกว่าร่างนี้เขาฝึกบำเพ็ญอุโบสถศีล
เสียงเด็กพูดแค่ศีล 5 ได้ไหม เสียงผู้หญิงพูดอีกว่า กรรมสโกม
กรรมทายาโท กรรมโยนิ กรรมพันธุ์ กรรมปฏิสรโน อยู่อยู่กับเขาเลย
ปล่อยให้เขาได้นำเพ็ญเถอะ

...มีอีกหลายเรื่องแต่ลูกจำไม่หมด เยอะมาก พอลูกรู้ตัว ใจเต้นแรง มีอาการกลัว เกิดขึ้น ส่งผลให้รู้สึกตัวไม่อยากเจอแบบนี้ อีกใจหนึ่งระลึกถึงคำสอนของพ่อครูว่า ตอนหลับไม่ใช่ความจริง ตอนลืมตาเปิดนั้นแหละความจริง ก็ปล่อยใจมันคลาย เสียงพูดคุยก็ยังมีอยู่ เป็นเรื่องใหม่เกิดขึ้นมาอีก พอมีสติก็เป็นตัวดูเฉยๆ มันก็หายไปมีอาการแบบนี้ บ่อยๆเกือบทุกครั้งทีหลับจะมีเสียงรบกวนตลอด

ลักษณะแบบนี้ มันเป็นอุปาทานในจิตของลูกใช่ไหมคะ? หรือว่ามันเป็นตัวอุกฤษฏ์ที่จะที่ฟุ้งเกิดขึ้นมาเพื่อให้ลูกได้ล้าง ด้วยยึดพวกนี้ออกจากจิตวิญญาณให้มันสัมมาทิฐิด้วย จรณะ 15 วิชชา 8 มี

อาการแบบนี้จะดีขึ้นเมื่อลูกเข้าค่ายอุโบสถศีลออนไลน์ 3 วัน และยังมีเสียงของท่านสมณะ สิขมาตุ กลุ่มพี่น้องอุโบสถศีล ส่งผลให้มีความมุ่งมั่นในศีลมากขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นตอนหลัง

พ่อครูว่า... เสียงพูดคุยที่เกิดขึ้นมันเป็นสัญญา ที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์บอกว่า สัญญาความจำนี้แหละมันไม่หายไปจากจิตง่ายๆ

บอกว่ามันเป็นอุปาทานก็ถูกต้อง มันเป็นความยึดถือที่เห็นว่าเป็นอย่างนี้มันจริง มันยังยึดถืออยู่ มันจริงหรือมันยึดถือว่าเป็นเราเป็นของเราอยู่ เพราะฉะนั้นมันก็เลยติดอยู่กับตัวเรา เกี้ยวเกาะอยู่กับตัวเราประหวัดไปถึงมัน จิตประหวัดไปถึงมัน แล้วก็มีความเวียนอยู่ยังไม่หายยังไม่คลาย

ยังมีอาการรู้สึกว่ามันดี มันน่ามีน่าเป็น หรือมันอร่อย มันก็จะยิ่งนึก ยิ่งจะอยู่กับเรานานและแน่น เพราะฉะนั้นก็พยายามเลิกอาการอย่างนี้ ให้จิตมันคลายมันปล่อยแต่ไม่ต้องถึงกับไปกดข่มมัน ต้องทำความเข้าใจให้แจ้ง ทำปัญญาให้แจ้งว่า มันเกิดเป็นอย่างนี้กลาย เป็นเรื่องต้องเกี่ยวข้องกับพัวพัน ต้องมีร่วมกันอย่างนี้ไปปรุงแต่งอย่างนี้เราก็คมาเรียนรู้อันนี้กัน

เมื่อเรามีปัญญาเข้าใจ มันมาก็ช่างมันเถอะเราอย่าไปเอาใจใส่มัน อย่าไปเกี่ยวข้องกับมัน มันเป็นสัญญาผ่านไปแล้วมันก็ก่อให้เกิดสุขทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์เท่านั้นแหละมันก็คือความรู้สึกนึกคิด เป็นความจำเป็นความรู้สึกนึกคิด เป็นความปรุงแต่งเรียกว่าเจตสิก 3 เวทนา สัญญา สังขาร มันก็มีเท่านั้น

มันก็พัวอยู่กับใจเรา เป็นอุทธัจจะก็ใช่ มีได้ถึงแม้ในภาวะตื่นและยังเป็นได้ในตอนหลับ หลับแล้วยังมีการระลึกถึง เราได้ปฏิบัติประพฤติอย่างนี้ แบบนี้นะอยู่ในศีลออนไลน์ ควบคุมการระมัดระวัง

กาย วาจา ใจ อะไรอย่างนี้เป็นต้น ก็เป็นประโยชน์ ดีกว่าไปฝัน
ฟุ้งซ่าน ระลึกฟุ้งซ่าน ตอนนอนหลับ

*__ซึ่งชื่อ วิเชียร : กราบนมัสการพ่อกับท่านด้วยสุดเศียรเกล้าครับ
ขอโอกาสถามพ่อกับท่านครับว่า พระสภากาชาดได้ปฏิบัติศีล 8 ส่วนพระ
อนาคามีต้องปฏิบัติ ศีล 10 เป็นต้น พระอรหันต์ในระดับที่ 4 นั้นต้อง
ปฏิบัติ ศีล 43 ทุกข้อหรือไม่ครับ กราบขอบพระคุณพ่อกับท่านด้วย
ความเคารพสูงยิ่งครับ*

พ่อครูว่า... ปฏิบัติไปบรรลุก่อนศีลครบ 43 ข้อก็ได้

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน พันกามคุณ 5 เข้าหาสาระแท้ของชีวิต

*__จรรยาภรณ์ ทองเกสร : กราบนมัสการ พ่อกับท่านเจ้าค่ะ ลูก
กำลังปฏิบัติตามคำสอนฯ ไม่กินอาหารที่มีเนื้อสัตว์มา 13 ปีแล้ว
ปล่อยผมให้มีหงอกโดยไม่ย้อม ไม่ใส่เครื่องประดับมากกว่า 10 ปี
เรื่องเงินที่ได้มา พยายามสะพัดออกโดยการบริจาคผู้ยากไร้ ให้ของ
ตามเหมาะสม ช่วยเหลืองานโดยเป็นจิตอาสา ทำงานเกินเวลา โดย
เข้างานก่อนเวลาและเลิกงานหลังเวลาวันละ 1-3 ชม.และอื่นๆตาม
สถานการณ์ที่เอื้อให้ปฏิบัติตามหลักคำสอนฯ*

พ่อครูว่า... ระวัง over time จะทำเกินทำมาก ประเดี๋ยวมันมาก
ไปมันก็จะเกินขอบเขตต้องระมัดระวัง ทำตามพอดีๆ รู้จักพักรู้จัก
เพียรให้พอดี

พวกเราที่รายงานผลหรือพูดถึงสิ่งที่ตัวเองปฏิบัติประพฤติกแล้ว
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตัวเอง พูดมาอธิบายมารายงานมาให้อาตมา
อ่าน มันก็สะท้อนให้เห็นว่าอาตมาบรรยายธรรมะนี่นะ มีผล ทำให้

พวกเรานี้เข้าใจ ว่าชีวิตมันจะดำเนินไปอย่างไร จะดีขึ้นอย่างไร ประเสริฐอย่างไร และก็พยายามทำไปเรื่อยๆ

พฤติกรรมพฤติกรรมที่พูดมาก็แสดงให้เห็นว่าเป็นความเจริญก้าวหน้า เป็นคนมีประโยชน์คุณค่า รู้จักเลิกรู้จักปล่อยวางสิ่งที่มันเสียเวลา แรงงาน ทุนรอน ก็เลิกไป อะไรที่มันดีกว่านั้น เอาเวลา แรงงานทุนรอนที่ได้คืนมาเอามาทำสิ่งเหล่านี้เหล่านี้ จนกระทั่ง

อาดมามาเน้นให้พวกเราทำพืชพันธุ์ธัญญาหาร เพราะฉะนั้นผลผลิตหรือผลที่เน้นขึ้นมา ที่เห็นเอามาโชว์ เอามาอวดมาอ้าง ดุสนี่เป็นผลไม้มาก จะมีไม้ที่เป็นใบแล้วก็กินใบอีกเยอะ เยอะกว่านี้ อันนี้ไม้ที่มันมีผลก็เอาผลมันมาเท่าที่ได้ ดุสนี่ ยาวไปมีหมด มะมี มะโม มะแตง บักอี บักเงาะ บักกล้วย บักขาม ก็มีสารพัด มีกินมีใช้อุดมสมบูรณ์ อาหารเป็นหนึ่งในโลก

เพราะฉะนั้นพวกชาวอโศกนี่ อาตมาจึงเห็นว่า มันบริบูรณ์ด้วย เศรษฐศาสตร์ เศรษฐกิจ ที่เป็นสิ่งที่อาศัยใช้สอยในชีวิต ที่สำคัญเป็นหนึ่งในโลกอยู่รอด อาหารเป็นหนึ่งในโลก เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่ ยารักษาโรค ก็เป็นรองลงไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้เราก็ไม่ได้ขาดแคลน

ปฏิบัติธรรมตามพระพุทธเจ้าแล้วพวกเราก็บรรลุผลสาระสำคัญของชีวิตก็อุดมสมบูรณ์ แล้วเราก็ยิ่งเข้าใจต่อไปเลยว่า ความไปหลงว่า เพชรนิลจินดา เครื่องประดับเครื่องพอก เครื่องทา หลงอบายมุขมันเป็นสิ่งที่จะต้องไปเสียเวลาทุนรอนแรงงานกับมันเราก็เลิกมาได้เรื่อยๆ แต่ก่อนนี้ไร้สาระมากเรานี้โง่เดี๋ยวนี้เลิก

นี่แหละคือวิมุตติ คือความหลุดพ้น ที่ยืนยันได้ตามพระอนุสาสนีตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่หลุดพ้นแล้วจิตก็เป็นเทวดา เป็นทิพย์ หลุดพ้นอย่างนั้นอย่างนี้ มันไม่ใช่ มันมีรูปมีนาม มีภาวะปรากฏการณ์ มีพฤติกรรมในชีวิต หลุดพ้นมาจากโลกอบาย หลุดพ้น

มาจากโลกกามารมณ์ กามคุณ ที่ไปติดยึดในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส

กามคุณ 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เราสัมผัสแล้วแต่ก่อนจึงจากรูปสวยต้องสัมผัสๆเสพรสสวย เสียงก็ต้องได้รับสัมผัสๆกับเสียง ไม่ได้ยินเสียงไม่มีเสียงที่เราติดเรายึดไม่อร่อยก็รู้สึกว่ามันขาดอะไร จิตไม่มีชีวิตชีวา จิตขาดสิ่งที่เราต้องการก็ลดลงๆ เรื่องกลิ่นก็ไม่กระไร เรื่องรสทางลิ้น โอ้โห..มาก รสทางลิ้น ติดนาน ติดละเอียดยึดติดหลายแบบหลายมุมหลายแง่กว่าจะหลุดพ้น จะรู้สึกว่ารสพวกนี้มันก็เป็นอย่างว่ามันเป็นเปรี้ยวก็เปรี้ยว เค็มก็เค็ม หวานก็หวาน ขมก็ขม มันก็เป็นรสของมันอย่างนั้น แล้วเราก็ไม่ได้ไปชื่นใจ ไปผลักไปดุดกับมัน รู้ความจริงตามความเป็นจริง รู้ว่ามันจำเป็นสำคัญมันขมหน้อยก็กิน มันเป็นธาตุที่จำเป็นที่ควรจะต้องกินหรือว่าจะต้องกิน เขาเอามาให้ไม่มีอะไร มีแต่อาหารขมๆก็ต้องกินมันทั้งขมๆนี้แหละ มีแต่อาหารจืดๆก็กินมันทั้งจืดๆ มีแต่อาหารหวานๆก็กินมันทั้งหวานๆนี้แหละ แต่มันก็มีหลายอย่างอยู่หรอก ไม่ใช่มีอย่างเดียวทีเดียว

เราก็ไม่ได้ไปเลือก เห็นความสำคัญในความสำคัญว่า กินอาหารอันนี้ จะเค็ม จะเปรี้ยว จะหวานก็แล้วแต่ มันมีธาตุที่ควรจะต้องได้รับเข้าไปในร่างกาย เราก็รู้ก็เข้าใจ

_สู่แดนธรรม... มีคนรายงานว่าผลไม้มาจากไหนบ้าง เงาะมาจากวังจันทน์พฤษภา แดงโมริมมูลโดยกลุ่มศรีโคตรบูรณ์ กล้วยจากสวนพวกเราหลายๆสวน พักทองจากสวนปู่เถา

ผมฟังพ่อท่าน ผมได้ข้อคิดอย่างหนึ่งว่า การวิมุตติหลุดพ้นของชาวอโศกมีรูปธรรมชัดเจน ไม่เหมือนการบรรลุที่ยังเป็นสิ่งจับต้องไม่ได้ละเมอเพื่อปกเป็นภพเป็นชาติ แต่การบรรลุของพวกเขาถึงแม้จะ

หลุดพ้นจากรูป เราก็มาสร้างรูปให้เกิดเป็นเศรษฐกิจ การสอนธรรมะที่มีประโยชน์ของพ่อท่าน โลกน่าจะต้องการมากนะครับ

พ่อครูว่า... ไข่ มันไม่ม่งมงาย มันรู้จักประโยชน์คุณค่าหรือความไร้ประโยชน์และไร้คุณค่า นอกจากไร้ประโยชน์คุณค่าแล้วยังเพ้อพกละเมอไป มันยังมีความจริงว่ามันเป็นนิรมานกาย เป็นสิ่งที่สร้างลมๆแล้งๆแล้วไปหลงใหลว่าเป็นทิพย์ เป็นสิ่งวิเศษอะไรต่ออะไรไปเป็นเรื่องลึกลับซึ้งของจิตวิญญาณที่สามารถเป็นได้ไปโน่นเลย มันก็เลยยังไม่ได้ประโยชน์ไม่ได้คุณค่า และเพ้อเจ้อหลงใหลเลอะเทอะ หนักเข้าเป็นบ้าได้

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน เรียนรู้ความเป็นกายในเรื่อง เศรษฐศาสตร์

พ่อครูว่า... อาตมากำลังขยายความเรื่องกาย ซึ่งคำว่ากายนี้มีตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสุดท้ายจบ ต้น กลาง ปลาย เช่น รู้จักกายอย่างสัมมาทิฐิแล้วก็มาปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม 37 เริ่มต้นด้วยกายภายนอกแล้วก็มีกายในกาย แล้วเข้าไปหาภายในไปเรื่อยๆ เป็นเวทนา จิต ธรรม

ลึกเข้าไปจนสามารถทำจิตเจตสิกต่างๆให้มันเป็นธรรมะที่เป็นโลกุตระลึกซึ้ง ลึกเข้าไปเจริญเป็นอินทรีย์ 5 พละ 5 ขึ้นไปเรื่อยๆ ด้วยฐานสำคัญคือโพชฌงค์กับมรรคมรรค 8 นั่นก็เต็มสูตร 7 หลักในโพธิปักขิยธรรม 37 สติปัฏฐาน 4 สัมมปปธาน 4 อิทธิบาท 4 อินทรีย์ 5 พละ 5 โพชฌงค์ 7 มรรคมรรค 8 ครบ นี่เป็นโลกุตระธรรม 37 ในศาสนาพุทธ

พวกเราเรียนและเข้าใจ เอาไปปฏิบัติ เกิดมรรคเกิดผล อาตมาขอยืนยันว่าชาวอโศกเราเรียนรู้อริยธรรมเกิดมรรคเกิดผล จนกระทั่ง

เป็นจริง มีคนหลุดพ้น มีคนเข้าใจปล่อยวางเรื่องรักโลกียะจนกระทั่ง
 ขันหยาบ จนกระทั่งสูงขึ้นสูงขึ้นละเอียดขึ้น แล้วชีวิตที่มีเรื่องโลกียะ
 ในโลก โลกกับเรื่องการติดๆในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสลดลง จึงมาอยู่
 รวมกันเป็นคนกลุ่ม สังคมหมู่กลุ่ม ที่เป็นสาราณียธรรม 6 มาอยู่รวม
 กัน มีชีวิตร่วมกัน มีชีวิตดำเนินไปด้วยกัน เหมือนพี่เหมือนน้อง จริงๆ
 แล้วอาจมาว่ายิ่งกว่าพี่กว่าน้องเลย เพราะมันมีภูมิธรรมละเอียด
 ลึกซึ่งสนิทใน เนียนใน มันไม่มีภาวะที่มันแบ่งตัวตน มันสลายตัวตน
 ได้มากจริงๆ มันจึงอยู่กันได้เป็นมวลครอบครัวนี้ใหญ่ด้วย แล้วก็
 แย่งไม่ชิงอะไรกัน แบ่งกันกินกันใช้ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ใคร
 บกพร่องใครขาดใครเหลือก็เกื้อกูลเจือจานกัน

มันจึงเป็นพฤติกรรมที่มี สาราณียธรรม 6 เมตตากายกรรม
 เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม มีสาธารณโภคี มีผลผลิตก็มารวม
 กันไม่ไปเสียเวลาผลิตสิ่งที่ไม่สาระ พวกเราเป็นคนที่ยกอบกู้เศรษฐกิจ
 ให้แก่ประเทศชาติสังคม นี่แหละคือการพัฒนาเศรษฐกิจที่แท้ ไม่ได้
 ไปหลงไหลเศรษฐกิจบ้างบอๆ ไปสำคัญที่ตัวเงิน แล้วก็เลยไป
 หลงไหลตัวเงินตัวทองกัน ไปหลงไหลที่รายได้ตัวเลขของเงินกัน
 มันไปใหญ่

การเจริญของเศรษฐกิจการเจริญของชีวิตมนุษย์คือการเจริญ
 ไปทางโน้น นี่แหละเข้าใจเศรษฐศาสตร์แบบเทวนิยม แบบขาคเดียว
 แบบโงๆ มันไปกันใหญ่เลย แล้วทั้งโลกเขาเข้าใจอย่างนี้กัน ในเมือง
 ไทยนี้มีผู้เข้าใจเศรษฐกิจหรือเศรษฐศาสตร์แบบของพระพุทธเจ้าคือ
 ขาวอโศกนี้ชัดเจน

จึงมามีเศรษฐศาสตร์หรือเศรษฐกิจแบบพระพุทธเจ้า ก็ อิสระ
 สบาย สงบ อบอวน อิมเมม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียสละ

นี่แหละคือคนบรรลุเศรษฐศาสตร์ บรรลุเศรษฐกิจจริงแท้ ไม่ได้ไปเที่ยวเป็นผู้ที่จะเป็นภาระของกลุ่มหมู่สังคมอื่น พวกเราอุดมสมบูรณ์ มีพออยู่พอกิน เหลืออยู่เหลือกิน แจกจ่ายเกื้อกูลผู้อื่นไป นี่คือคนที่สร้างเศรษฐศาสตร์ เศรษฐกิจ เอื้อเพื่อเจือจานแก่สังคม

เพราะสังคมมีกิเลสมันก็มีแต่ตะกละตะกลามไม่พอ วัตถุแห่งก่อน ทรัพย์สินเงินทองก็ไม่พอกอบโกยกัน รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสก็ไม่พอ เสพย์แล้วเสพย์อีกเสพย์แล้วก็จัดจ้านขึ้น พวกเราเข้าใจแล้ว รสคือรส รูปคือรูป กลิ่นคือกลิ่น เสียงก็คือเสียง จบ มันไม่ได้ปรุงแต่งเพิ่มเติมอะไรมากมาย นี่เป็นการกอบกู้ความโง่ กอบกู้สิ่งที่มันทำให้เสียเวลา แรงงาน ทุนรอนไป คืบมาได้ นี่คือการทำงานเศรษฐกิจที่กอบกู้ความโง่ กอบกู้ความสูญเสียคืบมาได้ นี่เป็นเศรษฐกิจหรือเศรษฐศาสตร์ของพระพุทธเจ้าที่อาตมาพาทำ แต่เศรษฐกิจเศรษฐศาสตร์ของทางเทวนิยมของทางตะวันตกต่างประเทศ ที่เป็นความรู้ของศาสดา ขาเดียว ศาสดา รู้แต่เรื่องภายนอก เรื่องวัตถุ ไม่รู้เรื่องจิตที่สมบูรณ์

เพราะฉะนั้นเศรษฐศาสตร์ที่สูงที่สุด เจริญที่สุดก็คือ คนจะมาเป็นคนมีวรรณะ 9 วรรณะหรือ the classes เป็นคนชั้นสูงมี 9 ชั้น อย่างพวกเราถือว่าเป็นคนมีวรรณะ 9 จริงเลี้ยงง่าย

สุภระ ข้อที่ 1 แล้วก็มานั่งฟังธรรมเพิ่มความเจริญแล้วๆเล่าๆให้เจริญขึ้นเรื่อยๆ

สุโปสะ บำรุงง่าย พัฒนาให้เจริญขึ้นง่าย

อัปปิจจะ เอาแต่น้อย จนกระทั่งถึงฐาน 0 ก็ได้

สันโดษ หรือสันตญี ใจพอ มัน 0 มันก็พอ มี 5 บาทก็พอ 10 บาทก็พอ 100 ก็พอ ใครที่มีความจำเป็นจะต้องมีเงินถึง 100 ถึง 1,000 ก็เอาขนาดนี้ พอก็คือ ไม่ไปเพิ่ม ไม่ไปแย่งชิงกับใครมาอีก มี

ส่วนเกินสัมผัสง่าย ๆ ไม่ติด ไม่หวงแหน ไม่ซีเหี้ยม กระจายเผื่อแผ่กันไป

นี่คือความสำเร็จของนักเศรษฐศาสตร์หรือนักเศรษฐกิจที่สูงที่สุด ความสำเร็จถึงขั้นจบกิจ เศรษฐกิจที่จบกิจ จบคือ หหมดตัวตน หหมดกิเลสที่จะต้องเพิ่ม มีแต่สร้าง มีแต่ผลิต แล้วตัวเองก็อาศัยใช้สอยในสิ่งที่แรงงานที่เราทำ ความรู้ที่เราทำ ซึ่งมีเหลือมีเกินพอที่เรากินใช้ จึงเป็นคนมีกำไร จึงเป็นคนมีประโยชน์ เหลือ ก็สละประโยชน์ สละกำไรนั้น ให้แก่คนอื่น ๆ ไป

ซึ่งโลกเขาไม่สละ เขาจะเอามากกว่าที่ตนเองทำได้ด้วยซ้ำ ตัวเองมีคุณค่า ค่าของคุณภาพหรือประสิทธิภาพของตนได้สัก 100 บาท คุณก็จะเอาให้เกิน 100 บาท ซี้โกงเขา หาทางหาวิธีการที่จะเอาเปรียบเอารัด ด้วยวิธีซับซ้อนมาก ทุณนิยมสามัญ แล้วเขาก็ทำได้สำเร็จ แล้วโลกเขาก็ใจทฤษฎีแบบนั้น พวกนี้เป็นเรื่องยืนยัน ชี้บ่งว่าเป็นคนเจริญทางเศรษฐศาสตร์ เจริญทางเศรษฐกิจ เพราะมันมีสมบัติมาก มันรวยมันเก่ง ที่ทำได้มากอวดอ้างเขาแล้วเอามาโชว์ โชว์แต่เงินทองนับกันไม่หวาดไม่ไหวก็เอาแปลงเป็นเพชร เป็นทอง เป็นเครื่องอะไรตั้งราคา ในที่สุดเสื่อราคา 10 บาทถึง 20 บาทมันตั้งราคา 100 บาท คนโง่ก็บอกว่าเขามีเงินซื้อ 100 บาท ทั้งๆที่ราคาทุนมัน 10 บาทอะไรอย่างนี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้ราคามันเป็นพันก็ขายเป็นหมื่น เป็นแสน คนโง่ก็ซื้อมาโชว์ว่า นี่ไง ฉันใส่เสื่อราคาหมื่น ราคาแสน ใส่แล้วมันเหาะได้หรือเปลววะ มันก็เหาะไม่ได้แต่ก็ถูกหลอกไป คนฉลาดคนโง่ก็หมุนเวียนอยู่อย่างนี้

คนฉลาดโกงก็หลอกคนโง่ที่รวย ก็เป็นอย่างนี้ หมุนเวียนแล้ว เกิดการสะพัด คนฉลาดที่โกงก็ได้ เขาก็อยู่กับระบบโกงกับระบบโง่นี้ แต่ชาวอโศกเรานั้นไม่แย่งรวย เข้าใจจน เข้าใจสร้างสรรค์ขยันเพียร

ไม่ได้เป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน ไม่ได้เป็นคนดูตาย สร้างสรรค์ในสิ่งที่เป็นประโยชน์คุณค่า สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์คุณค่าไร้สาระ เลิก เอา มาสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์คุณค่า จึงเป็นผู้ที่เข้าหาสาระแก่นสารของชีวิตของสังคมมนุษยชาติ นี่คือนักเศรษฐศาสตร์

คนเหล่านี้รู้จักองค์ประกอบ รู้จักสิ่ง 2 คือกาย รู้จักจิต ที่รวมกันอยู่คือกาย

วกกลับมาถึงกายต้องมี 2 อย่าง ต้องมีทั้งภายนอกภายใน มีแต่ภายนอกอย่างเดียวไม่มีจิตวิญญาณเข้าไปเกี่ยวไม่ใช่กาย เพราะฉะนั้นถ้าเข้าใจผิดแค่นี้ก็เป็นโมฆะ หรือไปหลับตาไม่มีภายนอกเลยก็มิจฉาปฏิญญาอีก ผิด

กายต้องมี 2 ข้างนอกข้างในรวมกันอยู่เป็นอายตนะ ตลอดเวลาเสมอๆ แล้วก็วิจยภาวะ 2 ใน 1 ภาวะ 1 ใน 2 อันนี้แหละ

ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง (เทว ฐมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ฯ) ล.10 ข.60

ตัวที่จะทำอย่างสำคัญจริงๆคือ เวทนา คือความรู้สึก เพราะฉะนั้นความรู้สึกนี้มันมีสุขมีทุกข์ นี่แหละคือโลกุตระธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านค้นพบ ว่าถ้ามนุษย์เราเรียนรู้เรื่องสุขเรื่องทุกข์ เรื่องเวทนาอันประกอบไปด้วยเรื่องกาย ประกอบไปด้วยอัตตา ที่เกี่ยวไปวนวายเกี่ยวก่อให้เกิดเป็นกาย แล้วเป็นข้างนอกออกไปเรื่อยๆ เรียกว่าโลก กว้างขึ้น โลกมันไปเกี่ยวไปผูกไปพัน น้อยๆแคบๆก็กว้างขึ้น กว้างขึ้นจนเลยออกนอกโลกไปเป็นเจ้าโลกเลย ข้าจะต้องมีอำนาจยิ่งใหญ่เป็นผู้เผด็จการหมด

เพราะฉะนั้นในความรู้ความเป็นของชาวเศรษฐศาสตร์เศรษฐกิจเทวนิยม ศาสดาเทวนิยมทั้งหลายจึงมีแนวโน้มแบบนี้นี่หมด

‘ไม่มีมาเข้าใจอย่างที่อาตมาอธิบาย แม้แต่ในประเทศไทยก็ยังมีส่วน
เชื่อที่จะเหลือไม่เข้าใจโลกทุกระบบ แต่จะหมดแล้วถ้าอาตมาไม่ฟื้น
ขึ้นมา นี่ หายไปเลยนะ

จบ 22 เพราะฉะนั้นเราจบกิจของเศรษฐศาสตร์ ดูแลการ
อภิบาลการเลี้ยงดูกัน เศรษฐศาสตร์ก็มีการสร้างทรัพย์สินถาวร สร้าง
ที่อยู่อาศัยกินขึ้นมาได้ แล้วก็แบ่งแจกเกื้อกูลกันไป ชาวอโศกสำเร็จ
จบกิจทั้งเศรษฐศาสตร์จบกิจทั้งรัฐศาสตร์ เพราะเข้าใจกายเข้าใจจิต
อย่างสมบูรณ์แบบ กายคือการเกี่ยวของจิตคือตัวเรา ตัวเรายังไม่
ปรินิพพานเป็นปริโยสาน เราจะมีปัญญามีธาตุรู้ที่เข้าใจวิจัยอะไรออก
มีธรรมวิจัยสัมโพชฌังคสมบูรณ์แบบ รู้ละเอียดลออจึงสามารถที่จะรวม
ปรุงแต่งเป็นอภิสังขาร ปรุงแต่งสิ่งที่ควรปรุงแต่งตามเหตุปัจจัยตาม
กรอบ ของสังคมแต่ละกลุ่มแต่ละกลุ่มอย่างพอเหมาะ

อย่างพวกเรานี้เหลือเฟือในเรื่องอาหารการกิน ถึงขั้นไปแจก
เขาได้อยู่ ไปทำออกให้ข้างนอก ปลุกข้างถนนไปให้คนเขาได้เก็บ
กินเพราะเราอยู่ในของเรานี้กินเหลือเฟืออยู่แล้วส่งผลผลิตไปวาง
ศาลาปันสุขก็ทำอยู่แล้ว ปลุกเข้าไปให้เก็บเอง เดี๋ยวเอง มันก็เกียจนัก

มีคนมองว่าอย่างนี้ก็ทำให้คนเขาขี้เกียจสิ.. ก็ให้มันขี้เกียจไปสิ
อยากจะโง่ไม่มีปฏิภาณทำไม บางคนเขาก็ทำ ทำไมเราทำเป็นเรากี่
ทำได้ทำไมเราไม่ทำจะเสื่อม ทำอะไรกันนักกันหนา คนฉลาดจะ
ได้คิดคนโง่ก็แล้วไปเถอะมันโง่ก็ต้องโง่ไปสิ แต่จะเอาเปรียบเอารัดมี
กิเลสเห็นแก่ตัวกันไป จะไปรับผิดชอบเขาได้อย่างไร ไ้อ้คนมันโง่

เราก้ให้คนได้คิดเหมือนกับเราทำการขายตลาดอาริยะต่ำกว่า
ทุน คนก็บอกว่าแบบนี้ทำให้คนเห็นแก่ตัว เห็นกันได้ตอนแรกมันก็ใช้
ตอนหลังมันมีภาวะซับซ้อน ชาวอโศกมาเสียสละแล้วเราจะไม่ชี้โลก
หรือความละเอียดก็จะเกิดขึ้นความสำนึกเกิดขึ้น เขาก็เปลี่ยนจิตของ

เขาเองว่าเราไม่ เดียวนี้ก็ไม่ซี้โลกเหมือนกัน เดียวนี้ไม่แย่งไม่ชิงไม่ ซี้โลกเหมือนเก่า แต่ก่อนนั้นมาจ้องคิ่วอะไรกัน เวียนเทียนกัน เดียวนี้ ก็สำนึกเกิดขึ้น

นี่คือความเจริญของจิตที่เขาสำนึกและเขาก็เปลี่ยนแปลง อย่าง นี้แหละเป็นผล ไม่ใช่ไปบังคับให้เขาหยุดให้เขาเจริญให้เป็นอย่างนี้ ไม่มีบังคับ เป็นอิสระเสรีภาพ คุณพัฒนาจิตของคุณให้เจริญเองเลย นี่คือการสร้างเศรษฐศาสตร์ สร้างให้คนรู้จักปฏิบัติกิจที่เป็นเศรษฐกิจ ที่เป็นโลกุตระ เป็นเศรษฐกิจที่วิเศษ

เพราะฉะนั้นในความเป็นเศรษฐกิจของชาวอโศกในโลก ตะวันตก จบต็อกเตอร์มา 5 ใบ 10 ใบก็ไม่มีอย่างนี้ เพราะเกิดจากจิต เป็นประธานมีปัญญา รู้พอ รู้จบ มีวรรณะ 9 เลี้ยงง่าย (สุภระ) บำรุง ง่าย, ปรับให้เจริญได้ง่าย (สุโปสะ) มักน้อย, กล้าจน (อัปปิจฉะ) ใจ พอ สันโดษ (สันตญฺฐิ) ขัดเกลากิเลส (สัลเลหะ) เฟ่งทำลายกิเลส มันยังเหลือสิ่งที่ไม่สมบูรณ์ก็ขัดเกลาดตนเอง กาย วาจา ใจ มี หลักเกณฑ์ให้ปฏิบัติที่สูงขึ้น มีศีลสูงอยู่ปกติ (ฐิตะ, ฐิตังค) มีอาการ น่ารักเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) สุดท้ายเป็นคนไม่สะสมเหมือนพวกเรา สร้างสรรค์ไป ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา สบายๆ สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจก็มีแต่ความเกื้อกูล ช่วยเหลือเพื่อพ่ายกันไป ทุกคนก็มี แต่เพิ่มพูนการเสียสละ ชีวิตสุดท้ายปลายเปิด ชีวิตคนนี้มีแต่พัฒนา ความเสียสละต่างๆ จนกระทั่งเสียสละได้อย่างสุดยอด อย่างเจ้าชายสิ ทธัตถะเกิดมา มีวัง มีเวียง มีสมบัติ เกิดมารู้ตัวว่า เราต้องเป็น พระพุทธเจ้านี้ก็หนีเลยเดินออกมาเฉยๆเลย สมบัติพัสดาน ทั้ง อำนาจบาตรใหญ่ ทรัพย์สินเงินทองก็หนีออกมาเฉยเลย เลิกเลย มาถอดเครื่องทรงแบบกษัตริย์ออกมา นุ่งห่มผ้าห่อศพ ผ้าบังสุกุล เดินเท้าเปล่า แต่ก่อนฉลองพระบาทเป็นทองคำ สมัยโบราณเป็น

ทองคำจริงๆ มาเดินพระบาทเปล่าเฉยๆเป็นสุขุมาลชาตินะ
พระพุทธเจ้า แน่นอนเท้าบางแน่ แต่ท่านก็มีบารมี ไม่มีปัญหา อย่าง
นี้เป็นต้น

คือมันไม่ไยดีไม่แยะแล้ว สมบัติโลก พอรู้ตัวก็ไม่เอาแล้ว
อย่างอาตมาไม่ต้องถึงพระพุทธเจ้า พอรู้ตัวแล้วก็ไม่เอา มาทางนี้
เลยแล้วก็พาพวกคุณมาจนได้ จนสำเร็จด้วย ซึ่งมันเป็นทฤษฎีที่ชาว
เทวนิยม ชาวโลก ชาวโลกก็ยะเขาบอกว่าอะไร ว่ามาจนยังงี้

แล้วมันซับซ้อนเป็นสิริมหามายา มาจนทำไมมันรวยๆ มัน
เอาแต่แจก ทำไมมันรวยได้ไง ดูทีนี่อะไรๆก็ดูอุดมสมบูรณ์ เครื่องไม้
เครื่องมือเครื่องใช้ดูสีทำให้คนมาเล่นมาอาศัยมากินมาใช้ จ่ายนะ
เครื่องเล่นทั้งหลายก็จ่าย แล้วแถมจ่ายค่าไฟทุกวัน รวมแล้วหลาย
แสนต่อเดือน

ในบ้านราชธานี ตั้งแต่มาใหม่ๆก็มีคนมาทำงาน จนเดี๋ยวนี้มีคน
งานมาอาศัยทำมาหากินตั้งแต่เรามาอยู่ก็หลาย 10 ปีแล้ว เขาก็ทำ
มาหากินจนกระทั่งตั้งหลักตั้งฐานะของเขาได้ เยอะแยะไป รวยกว่า
พวกคุณ รวยกว่าพวกเรา พวกเราเป็นนายทุน เป็นคนจ่าย แต่ทาง
โน้นเขารวยกว่าพวกเรา

__สู่แดนธรรม... เขามีรถแทรกเตอร์

พอครุว่า... มีทุกอย่างมีสมบัติพัสถาน พวกเราก็มีแต่รถ
ส่วนกลาง มันดูแล้วมันสลับ แต่พวกเราไม่สับสน เราชัดเจนแล้ว เรา
เต็มใจยินดีอย่างนี้ พวกนั้นเขาจะต้องอาศัยติดยึดอยู่ ก็เป็นไป เราไม่
มีปัญหาอะไร

นี่คือความรู้ของมนุษย์ นี่คือความสำเร็จ ความรู้ของมนุษย์
ความสำเร็จที่สามารถที่จะมีชีวิตอยู่ร่วมโลกเขา แล้วเราเป็นตัว

ประโยชน์ เป็นอายุะ พหุชนหิตายะ เป็นคนมีประโยชน์ ที่แท้จริง พหุชนะคือมวลประชาชน คือมี อธิปไตย 3 แล้วก็มี อายุะ 3

อธิปไตยก็คือมวลประชาชน ประชาธิปไตยคืออธิปไตย 3 แล้วประชาชน พหุชนะ มวลประชาชน มีประโยชน์คุณค่าที่อาศัยประโยชน์คุณค่าที่ทำให้คนสุขสงบ หิตะประโยชน์ พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ ประโยชน์ที่จะกระจายไปทั่วโลก โลกานุกัมปายะ ชาวอโศกทำสำเร็จแล้ว นี่คือความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ นี่คือพุทธศาสตร์ ไม่ใช่ศาสตร์ของศาสนาเทวนิยม นี่เป็นศาสตร์ของศาสนาพระพุทธเจ้า เป็นอเทวนิยม ครบทั้งรัฐศาสตร์ ครบทั้งเศรษฐศาสตร์ จบกิจทั้งรัฐศาสตร์ จบกิจทั้งเศรษฐศาสตร์

ที่อาตมาพูดไม่ได้ชี้ตู่ณะ คุณมาตรวจสอบวิจัยเอาได้เลยนะว่า นักศึกษาจะมาทำวิจัยชาวอโศกนี้ ในเรื่องเศรษฐศาสตร์ก็ตาม รัฐศาสตร์ก็ตาม ซึ่งเป็นเรื่องของสังคมศาสตร์ ต่อไปจะมีเพิ่มขึ้นๆ ซึ่งมันไม่มีในตำราของเทวนิยม ไม่มีในตำราของทางตะวันตก ยุโรป อะไรก็แล้วแต่ ยิ่งตะวันออกกลางแล้วยิ่งไม่รู้เรื่องเลย

มันมีในตะวันออกและอยู่ในประเทศไทยนี้สำคัญที่สุด สูงที่สุด สวยที่สุด ถึงขั้นจบกิจ

อาตมาพูดอธิบายนี้มันก็ขยายด้วย แล้วก็สรุปด้วย เพราะเราเข้าใจกายที่เกี่ยวข้อภาวะ 2 แล้วเราทำจิตของเราให้จบกิจได้ กายมีภาวะ 2 ก็รู้จักกรอบ รู้จักขนาดที่เกี่ยวข้อ แล้วก็ทำให้มันลงตัว ทำให้มันได้พอเหมาะพอสม ปโนติ เป็นกรอบๆ ตามที่เราเกี่ยวข้อ ตามแต่ละองค์ประกอบทุกองค์ประกอบ

คนที่เก่งขึ้นก็ทำให้เกิดองค์ประกอบได้กว้างขึ้น อย่างอาตมานี้ เก่งพอสมควร ทำให้พวกเราเกิดเศรษฐกิจ หรือการเมืองรัฐกิจ บริหารกัน มีอะไรก็แบ่งแจกกัน เอามาเกื้อกูลช่วยเหลือกันกินใช้ร่วม

กันเป็นเศรษฐศาสตร์ เศรษฐกิจ ขยายออกไป มีในแวดวงของพวกเราที่เป็นสมาชิกอุดมสมบูรณ์แล้วก็เผื่อแผ่ออกไปแก่คนที่ไม่ใช่สมาชิก มีไหม เราเผื่อแผ่ออกไปเกินกว่าพวกที่ไม่ใช่สมาชิกชาวอโศกมีไหม.. มี

มันก็สำเร็จแล้ว พวกเราพึ่งตัวเองรอดมีเหลือ แล้วเกื้อกูลผู้อื่นได้ ก็เป็นคนในโลกที่มีเศรษฐศาสตร์หรือมีเศรษฐกิจจบกิจแล้วใจไม่ได้เป็นภาระรัฐบาล ไม่ได้เป็นภาระสังคม ไม่ได้เป็นภาระแก่ใครๆ

นี่คือการพัฒนาเศรษฐกิจถึงขั้นจบกิจ เศรษฐศาสตร์ของเทวนิยมไม่รู้จักการจบกิจ ไปหลงอยู่แต่ตัวเลขของรายได้ แล้วรายได้ก็พิกลพิการจะเอาเปรียบได้เปรียบ เจริญมันจะต้องมีเปรียบให้ได้มากมายมากๆแต่ของพระพุทธเจ้านี้ สูญ ผู้จบรายได้ 0 ไม่ต้องมาสะสมอีกแล้ว นี่ต่างหากคือจบกิจที่เจริญสูงสุด มันทวนกระแสนั่นเลย แล้วเขาจะเข้าใจได้ไหมนี้ เขาจะเข้าใจได้ไหม ข้างนอกเทวนิยมโลกทั้งโลก เข้าใจได้ไหม แล้วพวกคุณเข้าใจได้ไหม.. ได้ ทำได้ โอ้โห..สุดประเสริฐเลย เยี่ยมยอดเลย ทำแล้วยังทำต่อไปอีก ทันทันสมัย ใหม่เสมอ ก็จริง

จะว่าไปแล้ว พลเอกประยุทธ์ นี่แหละเป็นโพธิสัตว์ที่กำลังทำต่อ ตามฐานานุฐานะของความเป็นพลเอกประยุทธ์ ในนัยยะที่อย่างนี้อาจจะไม่เห็นรูปร่างคมแมนแน่นแข็ง เหมือนมีรูปธรรม นามธรรม เหมือนที่อาตมาพาทำ แต่ฟังเขาทำมีนัยยะพวกนี้อยู่

นี่คือความลึกซึ้งของศาสตร์ที่มนุษย์จะเอาไปสร้างเป็นกิจ เป็นการเป็นงานที่จะทำอยู่ในสังคม ประเทศไทยจึงเป็นประเทศที่มีปรากฏการณ์ มีพฤติกรรมที่เป็นโลกุตระธรรม ที่เป็นธรรมะอาริยะชนิดเหนือโลก ที่ว่าเหนือโลกก็คือโลกเขามันเป็นโลกียะ เขายังไม่มีจิตชนิดนี้เลย อันนี้มันถึงเป็นพิเศษเหนือขึ้นไป มันไม่ได้ทำง่ายๆ ถ้า

จิตของคุณไม่เข้าใจ จิตของคุณไม่ลดละตัวตน ไม่เข้าใจอย่างมีปัญญา 8 มันเป็นอย่างนี้ไม่ได้หรอก

ที่เป็นอย่างนี้ได้เพราะว่าเป็นไปตามทฤษฎีที่พระพุทธเจ้าท่านค้นพบ แล้วเอามาประกาศสอนไว้ แล้วอาตมาก็นำของพระพุทธเจ้ามาขยายความให้พวกเราได้ฟัง แล้วพวกคุณก็มีบาร์มี มีความเข้าใจ ทำได้ เห็นดี ก็มา เอาชีวิตมาทางนี้ นี่เห็นหน้าันๆกัน แต่ก่อนมีรายได้ปีหนึ่งเดือนหนึ่งเท่าไร เดียวนี้จ่อย ไม่มีเงินเดือนเงินวันอะไรเลย บางคนมีเงินผู้สูงอายุ (โยมบอกว่าเก็บไว้แล้วเอามาถวายพ่อท่าน)

พ่อครูว่า... ทำเท ได้เอาเงินของเขามา รัฐบาลเขาให้ ฟังๆแล้วมันก็ดูตลกๆ ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะให้ก็ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร จะเอามาให้อาตมา อาตมาก็ใช้เงินเป็น ก็ทำการสะพัดไปอย่างนี้ กระจาย สร้างสิ่งที่ควรสร้างให้แก่ผู้ที่ควรได้ เกื้อกูลกันไป อาตมาว่าอาตมาพูดไม่เก่ง อธิบายไม่เก่งนะ

ตัวอย่างสังคมอโศก สังคมบ้านราชเอามาวิจัยให้ละเอียดดีๆ มีคนมาเที่ยว มาใช้บริการ มาอาศัย ทำงานได้รายได้จากที่นี่ไป แล้วก็ไปเลี้ยงชีวิตไป วันแล้ววันเล่า เยอะแยะคนรอบด้านตั้งแต่ชาวอโศกเรามาอยู่ จนเดี๋ยวนี้เขาก็ยังมาทำงานอยู่ที่นี่ นักเข้าก็คงจะเออลูกมาเรียนที่นี่

นี่มันเป็นสิ่งที่ยืนยันว่า โลกุตระธรรมนี้ แม้ทุกวันนี้ก็ยังสถาปนาลงไป ในสังคมมนุษยชาติได้ ไม่ใช่ไม่ได้ แต่มันไม่ง่าย มัน คัมภีรา (ลิกซิ่ง) ทุททัสสา (เห็นตามได้ยาก) ทุรุษโพธา (บรรลุรู้ตามได้ยาก) สันดา (สงบระงับอย่างสงบพิเศษ แม้จะวุ่นอยู่) . ปณินดา (สุขุม ประณีตไปตามลำดับ ไม่ข้ามขั้น) อตักกาวจรา (คาดคะเนต้นเดา

มิได้) นิปฺภนา (ละเอียดลึกถึงขั้นนิพพาน) ปิณฺทิตเวทนียา (รู้แจ้งได้เฉพาะผู้เป็นบัณฑิต บรรลุแท้จริงเท่านั้น) (พตปญ. เล่ม 9 ข้อ 34)

มันมีความสงบ ความสงบไม่ใช่สงบแบบอยู่นิ่งๆ กายปัสสัทธิคือ กายที่ไม่ขยับเขยื้อนนั่นไม่ใช่ กายปัสสัทธิคือองค์ประกอบของ กายนอก ภายใน ที่มีตัวขับเคลื่อนเป็นประธาน จิตเป็นประธาน จิตมันลดตัวที่ทำให้ไม่แคล่วคล่อง ไม่ปราดเปรียว ไม่มีอะไรที่มันจะมา ต้านให้เสียความสมบูรณ์หรือเสียความไม่ดีไม่งาม ที่เรียกกันว่ากิเลส มันลดลงๆ ยิ่งกิเลสลด กายนอก กายปัสสัทธิ ก็ยิ่งแคล่วคล่อง ว่องไวปราดเปรียว รับรู้ทำงานร่วมกับคนอื่นได้เป็น กัมมัฏญตา เป็นการทำงานที่เหมาะสมที่ควร ได้สัดส่วนที่ไม่มากไปไม่น้อยไป ไม่แรงไป ไม่เบาไป ได้ขนาดที่พอเหมาะ

เพราะฉะนั้นความสงบของแบบโลกุตระ จึงไม่ใช่ความสงบคือ หยุดการเคลื่อนไหว กายก็ไม่เคลื่อนไหว กายวิญญูติ คือไม่เคลื่อนไหว วิญญูติ ไม่ต้องพูด มโนนั้นหยุดคิดเลย เป็นอสังขญีสัตว์ เข้าใจ ความสงบแบบเตียรถีย์ เข้าใจความสงบแบบมิจฉาทิฏฐิ

เพราะฉะนั้นความสงบ 2 อย่างของปัญญา ข้อที่ 3 เป็นโลกุตระ นี้ มันจึงไม่ใช่ความสงบ แต่แค่มันไม่กระดุกกระดิก ไม่ขยับเขยื้อน ทางกาย ไม่ขยับเขยื้อนทางวาจา..ไม่ใช่.. มันยังขยับเขยื้อน แคล่วคล่องว่องไวปราดเปรียว จิตยิ่งผ่องใส ยิ่งสะอาด มันไม่ใช่ เข้าใจกันได้ง่ายๆ ตื่นๆ แต่มันลึกซึ้งอย่างนี้

แล้วมีประโยชน์คุณค่าต่อมนุษยชาติ ต่อสังคม(พหุชน) มวล มนุษย์ประชาชนทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเศรษฐศาสตร์ก็ต้องเจริญ รัฐศาสตร์ก็ต้องเจริญ เมื่อมันเป็นสัมมาทิฏฐิแบบนี้เพราะเข้าใจกาย เข้าใจจิต จิตมันชัดเจนแบบนี้เป็น จิตปาคุญญตา เป็น จิตปัสสัทธิ เป็นจิตสงบจากกิเลส มันยิ่งแคล่วคล่อง มันไม่มีอะไรหนืดๆเลย หนืด

ๆเหินยาวๆซาๆเชื่องๆไม่มี ยิ่งแคล่วคล่องเร็วไว ท้นโอกาสทันเวลา
มันจึงช่วยสังคมได้มาก ได้คุณภาพประสิทธิภาพสูงส่งด้วย

นี่เป็นวิชาการหรือเศรษฐศาสตร์ของพระพุทธเจ้า เป็น
รัฐศาสตร์ของพระพุทธเจ้าที่เข้าใจกาย เข้าใจจิต จนกระทั่งหมด
ความเห็นแก่ตัว หมดตัวหมดตน ไม่ใช่มีแค่โวหาร ไม่ใช่ภาษาพูด
การเห็นแก่ตัว ไม่มี หมดตัวตน เพราะฉะนั้นจึงเพิ่มพูนการ
เสียสละ เข้าใจแรงงานคือแรงงาน รู้จักพักรู้จักเพียร อดปฏิตั้ง อด
ยู่หัง ไม่ได้ทำงาน ร่างกายเป็นประโยชน์คุณค่า ตัวเราเองเจริญสูง
สุดแล้วเป็นคนไม่สะสม เป็นคนยอดขยัน อดขะยะ อดขะยะ อดขะยะ

เพราะฉะนั้นจึงเป็นเหมือน Robot ที่มีจิตวิญญาณควบคุม
Robot คือหุ่นยนต์ หุ่นยนต์ที่มีจิตวิญญาณเป็นพระเจ้าควบคุมหุ่น
ยนต์นี้ ทำงานตามที่พระเจ้าต้องการ

สู่แดนธรรม... ใช้พลังงานน้อย

ผลิตรวมผลประโยชน์ เอาไปรวมกันแล้วกระจายออกไป นี่คือการจบ
กิจเรื่องเศรษฐกิจเรื่องเศรษฐศาสตร์ที่สมบูรณ์แบบที่สุด

ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยสำนักดักสิลาไหนในโลก ก็จบกิจสู่
มหาวิทยาลัยโลกตระกูลของพระพุทธเจ้าไม่ได้ นี่คือนมหาวิทยาลัย
พระพุทธเจ้าที่ยิ่งใหญ่ จบแบบนี้ เป็นคนแบบนี้ เชิญผู้ที่จบ
มหาวิทยาลัยสูงสุด ดร. Post Doctor จากมหาวิทยาลัยใดๆในโลก
มาวิจัยมาศึกษาเอาได้ เพราะว่ามันจบกิจ มันจบแล้ว มันสมบูรณ์
แบบแล้ว มันไม่ต้องรู้ต่ออีกแล้ว กิจที่ควรทำมันไม่มีอีกแล้ว กตัง
กรณียัง จบกิจ กิจอื่นนอกจากนี้ ไม่มีอีก (กตัง กรณีนี้ นาร์ อิตถตตยา
ติ ปชานาติ)

คือรู้ ไม่มีอะไรที่จะไม่รู้ รู้ครบรู้จบแล้ว เพราะฉะนั้น การเรียนรู้
ก็ดี การประพฤติก็ดี มันมีการจบในคน คนที่จบที่เรียกว่า อรหันต์ คือ
คนที่จบ ที่ตนเองจบกิจตนเอง หมดภาระ ภาระตัวเองไม่เป็นภาระแก่
ตน ไม่เป็นภาระแก่ใคร มันมีความขยันมีความรู้ สมรรถนะ ความ
สามารถอยู่ในตัวแล้ว

แล้วเราก็ทำเต็มทีด้วยความไม่มีตัวตน มันก็เกิดคุณภาพ เกิด
ผลผลิต เกิดสิ่งที่มีมนุษยชาติได้กินได้ใช้ได้อาศัย ไม่สูญเปล่า เป็น
คนไม่เสียแรงงาน เสียเวลาทุนรอน ไปบำเรอกิเลส บำเรอดตนเอง
บำเรออารมณ์ ไม่ เราเก็บคืนมาได้หมด เป็นความสูญเสียที่เกิดจาก
ความโง่ แต่ก่อนโง่ก็ไปสูญเสียกับมัน เสียเวลา เสียแรงงาน เสีย
ทุนรอน เดียวนี้เรียกคืนได้หมด แล้วเอามาใช้ทั้งเวลา แรงงาน ความ
รู้ ความคิด ทุนรอน เอามาผลิตสร้างสิ่งที่เป็นสาระแก่นสารให้แก่
มนุษยชาติ

จึงเป็นเศรษฐศาสตร์ที่สุดยอดที่จะมีสาระแก่นสาร ที่ไม่มีความ
 รัวซิมสูญเสียอะไรได้มากที่สุด ครบที่สุด ผู้รู้อย่างนี้ มาทำอย่างนี้
 อย่างพวกเรา มีทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสอนไว้ แล้วเอามาทำได้

เพราะฉะนั้น การเรียนรู้ในศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นศาสตร์ใด ศาสตร์
 ที่ซัดๆเด่นๆก็มีเศรษฐศาสตร์กับรัฐศาสตร์ซึ่งเป็นของสังคมทั่วโลก
 เป็นศาสตร์ที่ต้องอาศัยใหญ่ที่สุด

ศาสตร์ที่ต้องอาศัยกินอาศัยใช้คือเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์คือ
 ศาสตร์ที่ต้องใช้การบริหารดูแลเกื้อกูลจัดสรรอะไรกันอยู่

เพราะฉะนั้นผู้ที่จบกิจ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ จบกิจแล้ว ไม่มี
 ตัวตนก็จะมีแต่ประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นไปเรื่อยๆ นี่แหละศาสตร์ของ
 พระพุทธเจ้าเป็นศาสตร์ที่สร้างคนให้เป็นคนมีแต่ประโยชน์ ไม่ได้มี
 โทษอะไร เป็นภัยเป็นภาระแก่โลก สำหรับผู้อื่นเลย

อาตมาเข้าใจอย่างนี้แล้วพาพวกเรามาทำอย่างนี้ อาตมาว่าเกิด
 จริง เป็นจริง พวกเราเห็นด้วยไหม...เห็นด้วย ทำได้ไหม..ได้ ทำแล้ว
 เสียด้วย แล้วเราก็กินอยู่ทำต่อ ทำไม่ทันสมัยขนาดนั้น

ยิ่งพูดไปก็ยิ่งอบอวน

อาตมาได้อธิบายเรื่องกายทั้ง 9 ข้อไปแล้ว 4 ข้อ

1. สักกายทิฐิ
2. ธรรมะนิยาม 5
3. สติปัฏฐาน 4
4. สัตตवास 9
5. วิญญานลลิตี 7
6. วิโมกข์ 8
7. สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย
8. บุคคล 7

9. อรหันต์ ที่ทำกายแตกตาย ด้วยการแยกกายแยกจิตของตน เป็นดินน้ำไฟลมสำเร็จสุดท้าย คือ ปรีโยสาน

สัตตาวาส 9 คือมิจฉาทิฏฐิ และเราก็มีสัมมาทิฏฐิเป็นวิญญาน ๗

วิญญาน๗มี 7 สัตตาวาสมี 9 มันก็น้อยกว่ากัน วิญญาน๗มี 7 มีน้อยกว่าสัตตาวาสอยู่ 2 ข้อ สัตตาวาสมีมากกว่าวิญญาน๗อยู่ 2

สิ่งที่น้อยไป 2 นั้นคืออะไรบ้าง 1. อสัณฺญีสัตว์ 2. เนวสัณฺญานา สัณฺญายตนะ

อสัณฺญีสัตว์ตนะกับ เนวสัณฺญานาสัณฺญายตนะ 2 อย่างนี้ วิญญาน๗ไม่มีแล้ว ผู้ที่ยังมิจฉาทิฏฐิอยู่ก็มี จะมีมากมีน้อยก็ นั้นแหละ ถ้ามีมากคุณก็เป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ หรือว่าสัตว์ที่ไม่ตื่น ง่ายๆไม่รู้ การเป็นสัตว์ที่นรกหรือเดรัจฉานทำความเดือดร้อน ทำความเสื่อมให้แก่ตนเองและสังคมยิ่งขึ้น

พอรู้แล้วเป็นวิญญาน๗ ก็เป็นผู้ที่เลิกสิ่งที่เราเฝ้า สิ่งที่เราทำให้ เกิดความเป็นสัตว์ ก็จึงกลายมาเป็นการเจริญ ตั้งแต่เป็นวิญญาน๗ ข้อที่ 2 ทำให้จิตลด หรือจิตไม่มีนิรณทั้ง 5 ได้ รู้จักวิธีสัมมา ทิฏฐิรู้จักวิธีลดละนิรณทั้ง 5 ก็คือกิเลสทั้งหมดนั้นแหละ กิเลส ทั้งหมดพระพุทธเจ้าประมวลไว้แล้วมีนิรณ 5

กาม พยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจะกุกกุจจะ วิจิกิฉาคือ เนวสัณฺญานาสัณฺญายตนะ

จนกระทั่งค่อยๆทำมาได้ วิธีที่ง่ายที่สุดก็นั่งสะกด ไม่ให้มันมี นิรณ หลับตาสะกดจิตตามแบบภาซี แบบง่ายๆตื้นๆ เขาก็ทำมาก่อน เป็นฐาน แต่พระพุทธเจ้าบอกกว่าอย่างนี้มันไม่จริง มันไม่ดับที่เหตุมัน ไม่รู้เหตุมันได้แต่กดทับๆไว้ ให้ไม่รู้ มันต้องมาแจกออก แจกออก

แจกออกทีละคู่ ทีละคู่ ก็รู้ตัวกิเลสจริง รู้ว่า กิเลสมันโง่อย่างนี้ มันฉลาดมัน ไม่มีเสียแล้ว มันก็เจริญ มันเป็นอย่างนี้ ทำออกไปตั้งแต่หยาบที่รู้จัก่อน กลาง ละเอียด มันก็เจริญเป็นขั้นตอนตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ ตามหลักเกณฑ์พระพุทธเจ้าว่าไว้ แม้แต่จะทำตามศีลแต่ละข้อก็แล้วแต่ จุลศีล 43 ข้อก็ทำไถ่มาๆ ไม่ถึง 43 ข้อหรอก จบอรหัตตก่อน ถ้าทำอย่างสมาธิปฏิบัติๆ ศีล 5 ก็จบแล้ว เป็นอรหัตตได้ แล้วถ้าชัดเจน ถ้าฉลาดพอ ถ้ามันยังไม่ฉลาดพอ ก็แจกไปหาศีล 8 ไม่ฉลาดพอแจกไปหาศีล 10 ไม่ฉลาดพอ แจกไปเป็นศีล 12 13 15 จน 20 จน 30 มันจะโง่ดกดานจนถึง 43 ก็ให้มันรู้ไป 43 แล้วยังไม่บรรลอรหัตต ก็ไปไหนๆ ไปที่ขอบที่ขอบก่อนเถอะ ก็หมดปัญญาจะช่วยเหลือคน

เพราะฉะนั้นคนที่เห็นความสำคัญของหลักเกณฑ์แต่ละข้อแล้วทำไปตามลำดับๆ มันจึงสามารถที่จะเรียนรู้ เหตุที่เป็นเหตุจริง ที่คนโง่ไปยึดไปติด เลิกได้เลิกได้เลิกได้ มันก็มีขั้นตอนเรียงลำดับไปอย่างสำเร็จเสร็จแน่นอนด้วย เพราะว่าทำให้กิเลสตัวโง่นั้น มันเล็กลงเลย มันไม่มีตัวเราอีกต่อไปๆ นี่เป็นทฤษฎีที่สุดยอดแล้วของพระพุทธเจ้าที่ค้นพบ รู้จักลำดับของจิต แล้วแบ่งจิตออกเป็นเจตสิกต่างๆ

จนกระทั่งมาจับที่เวทนา 108 แล้วรู้จัก มโนปวิจาร

มโนปวิจาร คือ ปวิจติหรือปวิจยะ คือจิตที่ได้มีการเลือกเฟ้น ไตร่ตรอง พิจารณาแยกแยะออกไป เพราะฉะนั้นมันจะเกิดอยู่ พระพุทธเจ้าก็ค้นพบว่ามันมีการเกิดได้ 18 หลัก

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทั้ง 6 มีสัมผัส มีกาย แล้วมีภายนอก ภายใน เมื่อสัมผัสแล้วมันก็โง่ สัมผัสแล้วก็เกิดเวทนาเกิดความรู้สึก รู้สึกสุขพอใจ รู้สึกทุกข์ไม่พอใจ จะเอาให้ไม่สุขไม่ทุกข์ แล้วก็มีวิธีที่

มิจาติฏฐิทำให้ไม่สุขไม่ทุกข์ ประเภทดับสัญญา มั่นก็เลยยัง
วนเวียนอยู่แค่ สัตตาวาส 5

สัตตาวาส 4 ฌาน 1 2 3 4 มั่นก็เป็นฌานแบบโลกีย์คือดับ
สัญญา ลดสัญญาไม่ให้ทำงาน ถึงสัตตาวาสที่ 5 ก็ดับสัญญาเลย
เป็น อสัญญีสัตตายนะ เขาก็จบแค่นี้

จากนั้นไปแม้จะมี อากาสานัญจายตนะ วิญญานัญจายตนะ
อาภิญญายตนะ หรือ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ก็เป็นอายตนะเก๋
ๆ เป็นอายตนะเพ้อๆ ที่สร้างเอง บั่นเอง เป็นนิรมาณกาย ว่าอากาศ
เป็นอย่างนี้ ว่างๆ วิญญานเป็นอย่างนี้ ไม่มีกิเลสเป็นอย่างนี้ ทั้งๆที่
กิเลสมีอยู่เต็มตัวอยู่เลยนะ อาภิญญายตนะ เสร็จแล้วก็ไม่แน่ใจ
ว่ามันมีหรือไม่มีจริงหรือเปล่า ก็เนวสัญญานาสัญญายตนะ ก็อยู่แค่นี้
สุดท้ายก็งง มันใช่หรือไม่ใช่ ก็ไม่รู้ มันไม่สมบูรณ์แบบอรอก มันไม่รู้
จริง มันไม่รู้ขัดอะไรอรอก มั่นก็เลยยังวนไปโง่อยู่กับ อย่างเก่งก็แค่
สัตตาวาส 4 แล้วจะทำให้สำเร็จก็ไปดับสัญญา ไม่ออกจาก อันนี้
เพราะฉะนั้นถ้าไม่มาเข้าใจกาย และจิตมีภายนอกภายใน รับรู้โลก
รับรู้อัตตาอย่างสมบูรณ์แบบ แล้วก็จะตีกรอบของตัวเองไปรู้จักเหตุ
ตั้งแต่โลกอบาย กามคุณ รูปาวจร อรูปาวจร

เมื่อดับกิเลสภายนอกได้แล้ว ก็ไม่ต้องหนีไปจากโลกกามาวจร
หรือกามภพ อยู่ในนี้ทั้งหมดเราไม่หนีไปไหนแต่กิเลสตัวเหตุนั้นมัน
ตาย เราฆ่ากิเลสนั้น มันมีปัญญาเข้าไปแทนแล้ว กิเลสไม่รอหน้า
กิเลสเข้ามา ใกล้เคียงไม่ได้แล้ว กิเลสไม่เกิดอีกแล้วในจิต นี่เรียกว่า อยู่
เหนือกามภพ อยู่เหนือกามาวจร คือ อวจร อยู่ในภพนี้แหละ แต่ไม่
ได้หนีเข้าป่าเขาถ้าเขารู้เลย อยู่สัมผัสสัมพันธ์กับโลกเขา ครบเต็มๆ
นี่แหละ แต่จิตของเรามันมีประสิทธิภาพ อยู่เหนือ โลกุตระ

เพราะฉะนั้น พวกที่หลับตาปฏิบัติหนีเข้าป่าเขาถ้ำนั้น มันนำ
 สงสาร พุดไปแล้วก็ได้แต่บอก ได้แต่เตือนว่า เลิกได้แล้ว หยุดได้
 แล้ว ไปงมกายอยู่กับเดียรฉัยวิชา มันเป็นวิชาของเดียรฉัย ไม่ใช่วิชา
 ของพระพุทธเจ้า อาตมาก็ย้ายยืนยืนอยู่อย่างนี้ ขอยืนยันว่าอาตมา
 เจตนาดี ไม่อยากให้โง่งมกายอยู่อย่างนั้นต่อไป ผู้ใดตื่นขึ้นได้ก็เป็น
 กุศล จะเรียกว่าบุญนั้นแหละ เป็นบุญ คุณก็จะได้มากำจัดกิเลสได้ถูก
 ไปนั่งหลับตาอย่างนั้นไม่มีบุญหรอก บุญคือได้รู้กิเลส มีปัญญารู้
 กิเลสแล้วรู้จักการลดกิเลสได้ กำจัดกิเลสได้จริง ซึ่งมันไม่ได้อย่าง
 นั้นก็ไม่มีทาง จะมาทำอย่างที่อาตมาว่านี่ ของพระพุทธเจ้าพาทำมัน
 จริง

เพราะฉะนั้นเมื่อสัปดาห์ที่ 9 นี้ สัมมาทิฐิ เป็นวิญญานลลิตี 4
 ฌาน 1 2 3 4 อย่างถูกต้องสัมมาทิฐิ อสังขยีสัตว์ ไม่มี ก็จึงจบ จบ
 ตรงที่ว่า สุดท้ายคุณก็มีอากาศกับวิญญาน แล้วไม่มีกิเลส ไม่มีตัว
 เหตุที่ต้องเอาออกให้หมดมี อากิญจัญญายตนะ มีอากาศกับที่ว่าง
 กับธาตุรู้ แล้วธาตุรู้จะรู้ว่าไม่มีกิเลสที่ต้องทำออกอีกแล้ว วิญญาน
 ลลิตีจึงมีแค่ 7 ไม่ต้องไป ไข่หรือไม่ไข่ ไม่ไข่หรือไข่ไม่ต้อง
 เนวสัญญานาสัญญายตนะ อีกแล้ว

มีผู้ไม่เข้าใจ มีผู้ไม่รู้ว่า ทำไม อรูปฌาน ทำไมมันเหลือ 3 ตัวไม่
 มี เนวสัญญานาสัญญายตนะ ก็เพราะมันมีปัญญา มันมีกาย มีจิต มี
 องค์ประกอบของโลก ของอัตตาครบ เรียงลำดับมาหมด ถูกต้อง
 หมดครบ ไม่มีอะไรตกหล่น ไม่มีอะไรเป็นเศษละอองธุลีที่จะมากวน
 อีกเลย หรือว่ามาแฝงๆ ไม่มีอะไรแฝง

อาตมาก็พยายามอธิบายวนเวียนอยู่อย่างนี้ ราคายุใหม่...ไม่
 รู้จักเพิ่มขึ้นใหม่...เพิ่มขึ้น เอ.. ก๊วนเวียนพูดภาษาเก่าไม่เห็นมีภาษา
 ใหม่เท่าไรเลยนะ

แต่มันฉลาดขึ้น มันเข้าใจเพิ่มขึ้นจริงๆ เป็นอานิสงส์ 5 ประการ
 จริงๆ คุณมีอานิสงส์ 5 ประการ จบ เป็นอรหันต์ คุณก็จบตัวเอง คุณรู้
 แล้วคุณก็ทำได้ด้วยก็จบที่เป็น อุภโตภาควิมุตติ เลย นอกนั้นเรารู้ว่า
 คนต่อไป โพธิสัตว์ก็รู้ของผู้อื่นคนนั้นคนนี้เขาก็มีของเขา เป็น
 อย่างไม่เหมือนของเราทีเดียว ไม่เหมือนอย่างไรก็ค่อยๆ รู้ว่ามัน
 เป็นอย่างนี้เอง แล้วเราก็เอาโครงสร้างที่เราทำได้นี้แหละมาให้เขา
 มันจะมีโครงสร้างหรือมีทฤษฎีสำเร็จของพระพุทธเจ้าเอาไปให้เขา
 ให้สัมมาทิฐิ เขาก็จะทำได้เหมือนเราทำได้ เพราะว่าธรรมะมันจะ
 เป็นอันเดียวกัน ของพระพุทธเจ้า รู้จักกายรู้จักจิต แยกกายแยกจิต

การแยกกาย แยกจิตที่เป็นวิโมกข์ 8 ที่สัมผัสวิโมกข์ 8 อยู่ด้วย
 กาย ตัววิโมกข์ 8 เองมี

1. ผู้มีรูป ย่อมเห็นรูปทั้งหลาย (รูปี รูปานิ ปัสสตี)
2. ผู้ไม่สำคัญมั่นหมาย รูปในภายใน เห็นรูปในภายนอก
 (อชฌัตตัง อรูปสัณญี เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสตี)
3. ผู้ที่น้อมใจเห็นว่าเป็นของงาม (สุกัณฺเตว อธิมุตโต โหติ,
 หรือ อธิโมกโข โหติ)

(พอสรุปแปลว่า เป็นโชคอันดีงามที่ผู้นั้นน้อมไปเจริญ สู่การ
 บรรลุหลุดพ้นได้ยิ่งขึ้น)

4 อากาสนันญายตนะ

5 วิญญานันญายตนะ

6 อากิญจัญญายตนะ

7. ผู้ที่ล่วงพ้น อากิญจัญญายตนะ โดยประการทั้งปวง จึง
 บรรลุเนวสัญญานาสัญญายตนะ (สัพพะโส อากิญจัญญายตนัง สม
 ติกกัมมะ เนวสัญญานาสัญญายตนัง อุปสัมปชชะ วิหริติ ฯ) หรือ
 จิตวิญญาณต้องพ้นสิ่งที่ไม่รู้ และไม่มีที่จะไม่รู้ .

8 .ผู้ที่บรรลุสัญญาเวทียัตนิโรธ เพราะล่วงแนวสัญญา-นา สัญญา ยตนะ โดยประการทั้งปวง (สัพพโส แนวสัญญานาสัญญา ยตนะ สมตีกัมมะ สัญญาเวทยิตัง นิโรธัง อุปสัมปัชชะ วิหริติ) หรือพ้นอวิชชาสังโยชน์

ปัญญามัน รู้จักหน้ากิเลสหมด กิเลสก็หายไปหมด จิตของเรา เป็นปัญญา

ฟังอาตมาไปคุณจะตรวจสอบตัวเองไปโดยอัตโนมัติถ้าเข้าใจ แล้ว แล้วคุณก็จะรู้ว่า อ้อ... เราเป็นโสดาบัน สกิทาคามีหรือไม่ ยิ่ง เข้าใจกรอบของโสดาบันเท่าไร สกิทาคามีเท่าไร อนาคามีเท่าไร อรหันต์ มีเท่านี้ได้ จบกิจเท่านี้แล้ว จบกิจแล้วจริงๆคุณก็จะรู้ เพราะฉะนั้น ความหมายของอรหันต์คือ อรหะกับอันตะ

อรหะคือไม่ลืกลับ อันตะคือสิ้นสุด มันมีความไม่ลืกลับ มันแจ้ง จบแล้ว ไม่ลืกลับ สุดความลืกลับแล้ว อะไรลืกลับไม่มีอีก อรหะ อรหันต์ ไม่ต้องรบกับกิเลสอีกแล้วเรียกว่า อรณะ คำว่าอรณะ แปลว่า สงครามธรรมาธรรมะสงครามรบกับกิเลส คนเป็นอรหันต์แล้วจบ ไม่รบกับกิเลส เป็นบุคคลที่หมดความลืกลับหมดสิ้นกิเลสแล้วหมดจบ กิจแล้ว

อรหันต์ก็จบกิจอย่างนี้ ไม่ต้องมีสงครามกับตัวเองอีกแล้ว ก็มี แต่ไปช่วยผู้อื่น จะทำสงครามก็ทำช่วยผู้อื่น ซึ่งมันก็จะว่ายากก็ยาก เพราะคนอื่นมันไม่ให้เราทำได้ง่ายๆ แล้วเราก็เจตนาดี ใช้ภาษา หยวนก็เรียกว่า เสื่อใส่เกือก เจตนาดีจะช่วยคนอื่นเขา อยากจะให้ เขารู้จักอย่างที่เรารู้แล้วจบกิจได้อย่างที่เราเป็น เพราะฉะนั้นคนที่เขามีอัตตา มีความยึดถือตัวเอง มีความยึดถือความรู้ มีความเข้าใจผิด ก็ ไม่อยากให้เราไปทำ เพราะว่าไม่เชื่อ

แต่คนที่เขาเชื่อ คนที่เข้าใจ เขาให้ทำจึงได้ประโยชน์ ได้บรรลุไปเรื่อยๆ

_สู่แดนธรรม... พ่อท่านสอนมาช่วงนี้ คนน่าจะเอาไปเรียนในมหาวิทยาลัย

พ่อครูว่า... อาตมาเอาโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้ามา เขาก็ยังไม่เชื่อเพราะ 2 สำนักใหญ่ มหาจุฬารูปกับมหามกุฏได้ข่มอาตมาไว้แล้ว ตัดไม้ข่มนาม ไม่ให้อาตมาเงยหูเงยหัวขึ้นมา แต่อาตมาไม่ยอม อาตมาก็พยายามเสนอ ก็มีคนที่ไม่อคติ มีคนที่แสวงหาอย่างจริงใจ ไม่อคติ ไม่ไปกำหนดว่าอาตมานี้ไม่รู้ อาตมาเป็นคนผิด อาตมาไม่มีภูมิธรรมโลกุตระจริง เขาไม่มีอคติอันนี้ เขาก็ได้ยินได้ฟังบ้าง ถ้าเขามีบารมี มีภูมิธรรมก็จะรู้ว่าอย่างนี้เข้าใจอย่างนี้ใช่ ไฉ้ที่เราเรียนมาบางคนแก่จะตายแล้ว ยังไม่บรรลุเลย อ้อ.. อย่างนี้ เออเข้าทำ

ปฏิภาณปัญญาของคน มันบังคับกันไม่ได้ คนที่มีมันก็มี มีอันนี้เกิดขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะต่อต้าน การที่จะเข้าใจผิดไม่ให้อาตมาทำก็ลดลงๆ

เพราะฉะนั้น อาตมาก็ยังเห็นการลดลงนี้ยังไม่มากพอ จึงอยากจะอยู่พิสุจน์ธรรมะนี้ไป ถ้าอยู่ไปอีกจนอายุ 133 ปีนี้ละ มันก็คงจะขัดเนาะ (สาธุ) มันคงจะขัด คงจะเสนอผลงาน เสนอทฤษฎี อธิบายความยากให้เข้าใจได้ขึ้นไปยิ่งขึ้นๆ เขาก็มีฐานรองรับเพิ่มขึ้นๆ เจริญงอกงามไพบูลย์ขึ้นมาตามลำดับๆ จนสมบูรณ์แบบไพบูลย์ นิติตะวันเลย

_สู่แดนธรรม... พ่อท่านมาทำผลงาน ทำบารมีในชาตินี้ ผลงานที่พ่อท่านทำ มีความเจริญมากกว่าในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชท่านได้กระทำไว้ ผมว่ายุคนั้น เจริญได้แผ่กระจายไปกว้างมาก แต่ว่าวัดกันทางเศรษฐกิจแล้วสู้ในยุคปัจจุบันนี้ไม่ได้เลยนะครับ

พอครวว่า... ความรู้ทางด้านเศรษฐกิจก็ตาม รัฐศาสตร์ รัฐกิจ ก็ตาม ความรู้ทุกวันนี้ เข้าใจกันมากขึ้น มันมีเหตุปัจจัยองค์ประกอบ ขยายตัว มีรูปธรรม นามธรรม ที่ชัดเจนขึ้นมากกว่าเก่า

มาขยายตรงนี้ ขยายบุคคล พระพุทธเจ้าท่านแจกบุคคลเอาไว้ 9 สำหรับบุคคล ระดับพระพุทธเจ้ากับระดับปัจเจกพุทธเจ้า ขอยกไว้ ก่อน เหลือบุคคล 7

บุคคล 7 1.อุภโตภาควิมุตติ 2.ปัญญาวิมุตติ 3.ทิฏฐิปัตตะ 4.กาย สักขี 5.สัทธาวิมุตติ 6.ธัมมานุสारी 7.สัทธานุสारी

ก็มาไล่แต่ สัทธานุสारी คนที่มีศรัทธา จะเป็นจริต จะเป็นตระกูล ของแต่ละคนก็ได้จะเป็นศรัทธาจริต ศรัทธาแก่นนี้

ส่วนธัมมานุสारी เป็นแก่นธรรมะกลางๆ ซึ่งจะมีพุทธิจริตก็ได้ หรือจะมาก่อๆจากศรัทธาจริตขึ้นมาหาพุทธิจริตคือปัญญา ก็พัฒนามา

เพราะฉะนั้น ต่ำสุด แยกสุดก็คือ สัทธานุสारी นี่ไม่ได้ไปกดไปข่ม พวกสายศรัทธานะ ไม่ได้ไปดูถูกดูแคลน แต่กำลังอธิบายสารัตถะ ของวิชาการ เพราะฉะนั้นจะรู้ช้า ศรัทธาจะรู้ช้า

ถ้าเป็นธัมมานุสारीก็จะรู้เร็วขึ้น ท่านอธิบายเอาไว้ว่าเป็นผู้ที่มี ศรัทธานำกับปัญญานำ ธัมมานุสारीก็เป็นผู้ที่มีปัญญานำ สัทธานุสारी ก็เป็นผู้ที่มีศรัทธานำ

เพราะฉะนั้น คนที่แม้จะมีตระกูลจริตมาแต่เดิมเป็นศรัทธาก็ตาม ก็พัฒนาขึ้นได้ ให้มันมีปัญญาจนกระทั่งสักชาติหนึ่ง ก็มาเป็นปัญญา แทน ไม่ต้องไปเป็นศรัทธาที่ช้าเหมือนอย่างเดิม รู้ช้า รุ้ยากเหมือน อย่างเดิม เร็วขึ้น รู้ได้มากขึ้น ไวขึ้นได้

อันที่ 3 สัทธาวิมุตติ คำว่า วิมุตติ คำนี้เน้นตัวตระกูลศรัทธา ยังไม่มีทิวฐิ ยังไม่มีความเห็น ยังไม่มีความเข้าใจ ยังไม่มีเชิงปัญญามาก เพราะฉะนั้น สัทธาวิมุตติ จึงจะวนในสัทธาวิมุตติ นาน อีกนาน เช่น ไปเอาแต่สะกดจิตแต่เข้าใจแต่จะทำให้เกิดวิมุตติก็คือดับกิเลสกลายเป็นดับสัญญา ไม่เข้าใจว่าต้องมาทำจิตอื่นทำให้เกิดปฏิภาณปัญญา รู้จักโลก รู้จักอัตตา แล้วก็มีรายละเอียดจับ

กิเลส ลดกิเลสให้ได้ไปตามลำดับ กว่าที่รู้ก็ช้า

เพราะฉะนั้นในลำดับที่ 4 ทิวฐิปัตตะ เป็นผู้ที่มีความเห็น เป็นผู้ที่มีความเข้าใจ ปัตตะ คือ บรรลุ ปฏิภาณปัญญา ถ้าเป็นธัมมานุสาริก ข้ามสัทธาวิมุตติไปได้เลย เร็ว ไปเป็นทิวฐิปัตตะ ก็บรรลุด้วยทิวฐิที่สัมมาทิวฐิ ผู้บรรลุก็จะมีกายสักขี มีหลักฐานพยานครบทั้งภายนอก ภายในคือกาย

สัมผัสข้างนอกก็วิมุตติ จิตก็วิมุตติ ก็จะมีปัญญา มีปฏิภาณปัญญา เข้าใจ เพราะฉะนั้น สายธัมมานุสาริหรือสายที่เข้าไปถึงทิวฐิปัตตะได้เร็ว ข้ามกายสักขีมาเป็นปัญญาวิมุตติ จึงทำอัสวะสันได้ เพราะมันครบกาย ครบจิต

ส่วนสัทธาวิมุตตินั้นไม่ครบกายครบจิต กว่าที่จะมาเป็น ทิวฐิปัตตะ กว่าจะมีกายสักขีสมบูรณ์ขึ้น กว่าจะเป็นปัญญาวิมุตติได้ ก็นาน

เพราะฉะนั้น เมื่อสายศรัทธามีปัญญาวิมุตติจึงจะเป็น อุภโตภาควิมุตติได้ จึงจะทำอัสวะสันหมดได้เมื่อมี 2 แต่ปัญญาวิมุตติ สายปัญญานั้น สายพุทธิจิตนั้น มาถึงปัญญาวิมุตติ ก็ทำอัสวะสันหมดได้ก่อน

เพราะรู้จักกาย รู้จักจิต กายต้องมีภายนอก ไม่ใช่หลับตา ไม่อยู่แต่ภายใน เพราะฉะนั้นจึงพูดอีก ย่ำดีหัวตะปู้ก็ หลับตานั่นเลิกไปเลยมีจณาทิวฐิ พวกโมฆะบุรุษ มันไม่ได้หรอก คุณปฏิบัติธรรมไม่มีกาย ไม่ยอมรับภายนอก มันไม่มีความจริง ไม่มี ทิวฐิธรรม มันไม่เป็น

ทิฐฐกาละ 'ไม่มีปัจจุบันชาติ มันมีแต่อดีตกับอนาคต อาตมาก็ไม่มี พญัญชนะมากกว่านี้เนาะ มันมีแต่่วนอยู่ในเรื่องเก่ากับเรื่องที่เขา ฟุ้งเพื่อไปในอนาคต คิดฟุ้งไป มันไม่มีสัจจะที่ชัดเจน ครบเลย มีฐาน ที่ตั้งของความจริง ทุกคนรู้ร่วมกันได้

คุณไปนั่งหลับตา คุณคิด ใครจะไปรู้ร่วมกับคุณได้ คุณก็ไปอยู่ ในภพของคุณ เป็นนิรมาณกาย เป็นองค์ประชุมที่คุณเนรมิตเอง แล้ว คุณก็มีพรรคมีพวก เป็นสัมโมคคกาย พุดกันรู้เรื่อง แต่ต่างคนต่าง อทิสมาน ต่างคนต่างไม่เห็น 'ไม่รู้ของใครของใคร คุณรู้ของคุณคนเดียวของกู ก็รู้ของกูเท่านั้น แต่ก็ทำเป็นโมเมเหมือนรู้ร่วมกัน แต่ ที่จริงไม่ได้ร่วมตรงไหนเลย

นิรมาณกาย สัมโมคคกาย อทิสมานกาย คนที่ไม่มีที่ตั้งของกาย นี้เป็นสัมภเวสี 'ไม่มีที่ตั้งของความจริง จะมีนิพพานต้องเป็นทิฐฐธรรม นิพพานทิลี เพราะจะเรียนนิพพานต้องมีทิฐฐธรรมหรือทิฐฐกาล ต้องเป็นปัจจุบันชาติ เป็นหลับตามีแต่อดีตกับอนาคตก็อยู่ในทิฐฐ 62 ของพระพุทธเจ้านั้นแหละมีแต่มีจฉาทิฐฐทั้ง 62 ให้เลิกเสียที่ ตื่น เสียที่ตื่นเสียที่

*_สู่แดนธรรม... ถ้าเขาบอกว่า เขาลืมตาออกมาแล้วเขาก็เดิน
สำรวจ 'ไม่มองรูป' ไม่ออกแวก*

พ่อครูว่า... คำแปลในพระไตรปิฎกว่าอย่างนี้เลยนะ 'ไม่ใส่ใจ อย่างนั้นอย่างนี้ ก็โง่ดักดานต่อไป เขาไปแปลมสิการ ว่า 'ใส่ใจ อมนสิการคือไม่ใส่ใจ ไม่ใช่

อมมนสิการคือ การทำใจในใจ ที่มีผลสำเร็จเป็นโยนิโสมนสิการ จนไม่ต้องมนสติการอีก เรียกว่า อมนสิการ มันเป็นความหมาย ชับซ้อน ก็เข้าใจอันนี้ไม่ได้ เขาก็เลยไปแปลรวบรัด ว่า 'ไม่มีการ สำคัญมันหมาย 'ไม่มีการทำใจในใจ แล้วคุณจะทำอะไร ทำแต่กาย

ในกายภายนอกกายเท่านั้นหรือ คุณไม่ทำใจในใจ ไม่เหมือนอนมสิการเลย

*_สู่แดนธรรม... ความหมายที่ว่าฉันคือบรรลุแล้วไม่ต้องไป
มนสิการ*

พ่อครูว่า... ใช่ อนมสิการคือ โยนิโสมนสิการได้บริบูรณ์จบกิจแล้ว คือคำว่าไม่กับคำว่ามี พระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ใน พระไตรปิฎกเล่ม 16 ข้อ 43 เรื่องความมีกับความเป็นไม่มี นัตถิกับอัตถิหรือโหติกับนโหติ มีกับไม่มี อันนี้เป็นเครื่องตัดสิน ถ้ามีเหตุเป็นโลกสมุทัย คุณก็ต้องดับสมุทัยให้ได้จนเป็นโลกนิโรธ ดับสนิทกับเหตุในโลกสมุทัยหมดแล้ว จบ โลกของคุณก็เป็นโลกุตระสบายชัดเจน

*_สู่แดนธรรม... ถ้าเขาสรรวมตา สรรวมลิ้น เขาสรรวมกาย ไม่
ต้องมีอะไรมากระทบลิ้นเลย แล้วอีกฝ่ายหนึ่งเข้าไปหาสิ่งกระทบลิ้น
เลย 2 ฝ่ายนี้ เขาก็เถียงกันว่า ฝ่ายที่ไม่มีการกระทบลิ้นนั้นเจริญกว่า
จะใช้อะไรตัดสินครับ*

พ่อครูว่า... ก็ต้องตัวเอง นั่นแหละเป็นผู้ที่เรียนรู้ตัดสิน คุณจะโง่
คุณจะไม่ยอมรับคุณจะไม่รู้คุณก็ไม่รู้ครบของคุณเอง แต่ถ้าคุณเอง
สามารถเปิดจิตรับว่ามันไม่มีทวารเดียวนะมันมีทั้ง 6 ทวาร มีทวารทั้ง
5 อีกรายนอก พระพุทธเจ้าตรัสไว้หมดแล้วเราก็ไปทำอยู่แค่ทวาร
เดียว ถ้าปฏิภาณที่ไม่รู้แล้วว่า คุณทำนี้กว่าคุณจบอยู่ในทวารเดียวไม่
มีความเป็นจริงในปัจจุบันชาติเลย มีแต่เพ้อพกดคิดเอา หรือเอาอดีต
มาคิด มันไม่เอาความจริงในปัจจุบันชาติที่มีจริงนะ อันนี้มีจริงกระทบ
จริง รูปมีจริง เสียงมีจริง กลิ่นรสมีจริง กิเลสมันก็เกิดอยู่กับรูปเสียง
กลิ่นรสจริงๆ หรือวัตถุสมบัติต่างๆ มันก็จริงนี่ มันไม่ใช่ของไปคิด
เอาอยู่ในอดีต อยู่ในภพ อยู่ในฝันเฉยๆ แค่นี้คุณไม่เข้าใจ แล้วคุณก็

จะยืนยันยันว่าทำอันนี้แหละได้หมด มีตาทิพย์หูทิพย์หมด ก็ของใครของมันแล้ว

อย่างนั้นมันจะไปยากอะไรแค่ อสังขณีสัตว์ อาตมาทำมาหนักหนาแล้วไม่ใช่ว่าอาตมาทำไม่เป็นอย่างสายลับตาสาวยมหาบัว ไม่ใช่อาตมาทำให้เป็นไม่รู้จักนะ รู้ แต่ มันมีตัวเทียบเคียงกับมาทำอย่างที่ว่าอาตมาพาอธิบายนี้ อันนั้นมันคนละเรื่องกันเลย ห่างไกลกัน อย่างนี้ดีกว่าเยอะเลย อาตมามี 2 อย่าง อาตมารู้ว่าอะไรมันเหนือกว่าอะไร แต่คุณมีอันเดียววงมงาย เสนอให้อีกอันคุณก็ไม่เอา แล้วคุณจะเป็นอย่างที 2 มาเทียบเคียงได้อย่างไร ก็ต้องมาลองดูสิ ดินะ เปิดจิตหน่อยก็แล้วกันอย่าไปปิดจิตไว้ ยึดแต่ของตัวเองถูกไม่มีอะไรถูกกว่านี้อีกแล้วคุณก็ปิดประตู

สู่แดนธรรม... เขาก็ยืนยันว่าทางนี้ทางเดียว

พอครว้า... ทั้งนี้ทางเดียวที่จะโง่สมบูรณ์แบบ คุณก็ได้แบบนั้น มันมีทางนี้ทางเดียวคือของพระพุทธเจ้าที่ถูกต้องแล้วก็ต้องรู้ 2 ทางมาเปรียบเทียบกัน ว่า 2 ทางนี้มันมีทางเดียวจริงๆนะ ทางนี้มันยังไม่ใช่ แล้วคุณก็ไปหลงอยู่แค่ทางเดียวที่เป็นทางอีกทางหนึ่ง ที่มีคนเสนอว่ามันไม่เหมือนนะ มันต่าง ถ้ามันมีต่างมันต้องก็มี 2 สิ

มันมีต่าง มันมีนานา เพราะฉะนั้น ต้องมาลองอีกอันสิ แล้วคุณถึงจะรู้ว่ามันจบอยู่ในทางนี้ทางเดียว ทางเดียวคือรู้ว่า 2 มันยังไม่จบมี 2 ไปหลงทางอยู่ 2 ทางแต่คุณโง่ไม่เอาอีกทางหนึ่ง คุณไม่มีทางจบหรอก คุณก็วนอยู่ในโลกโลกียอย่างเก่า

เพราะฉะนั้นมาเรียนรู้ 2 ใน 1, 1 ใน 2 เพราะฉะนั้นคำว่า ธรรมทั้ง 2 เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วน 2 (เทว ธมฺมา ทวเณน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ฯ) ล.10 ข.60

มันจึงเป็นจุดจบ เป็นแหล่งกรรมฐานเวทนาเป็นกรรมฐานของศาสนา ในพรหมชาลสูตร พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ถ้าไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย ไม่มีเวทนา ไม่มีที่ตั้งของการปฏิบัติ แต่เขาก็ไปหลงผิดว่ากรรมฐานต้องไปนั่งหลับตา ไปออกป่าไปบุงดง มันไปกันใหญ่เลย น่าสงสาร มันไม่เข้าตามคำสอนพระพุทธเจ้าเลย ไปแปลก็เพี้ยนๆอีกไปตามที่เขาชอบ

เพราะฉะนั้น อัมพฉลสูตร พระพุทธเจ้า ถกกับอัมพฉลมานพ ว่า ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าก็คือวิชาจารย์ละสมบัติ คือ มีทรัพย์หรือว่ามีความรู้ในวิชาจารย์ละ อัมพฉลมานพ ก็ถือว่าตัวเองมีวิชาจารย์ละเป็นลูกศิษย์ผู้มีครูถ่ายทอดมา ท่องได้ไตรเวชครบ วิชาจารย์ละสัมปันโนทะเล ต้องไปอ่านรายละเอียดใน อัมพฉลสูตร

อาตมาตั้งใจอธิบายเรื่องกาย สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย เป็นบุคคล 7 เมื่อก็พูดถึง 9 แล้ว 2 อันยกไว้คือของพระพุทธเจ้ากับพระปัจเจก ก็เอาตั้งแต่ อุภโตภาควิมุตติ จนถึงสัทธานุสारी บุคคล 7

ผู้ที่เรียนรู้บุคคล 7 นี้ได้แล้วรู้ว่า เราเองเราอยู่ในตระกูลศรัทธาหรือปัญญา แล้วได้ปฏิบัติจนกระทั่งถึง กายสักขี

กายสักขี สามารถรู้จักกายแล้วจึงสามารถทำอาสวะสิ้นได้ ทิฏฐิปัตตะก็เริ่มนับ แต่ยังไม่เด่นชัดถึงขั้นมีกาย กาย จะมีทั้งภายนอกภายใน ทิฏฐิปัตตะ จะมีแต่ภายในหรือมีแต่ภายนอกยังไม่สมบูรณ์แบบ เพราะเป็นกายสักขี ก็ครบทั้งภายนอกภายในว่ามีวิมุตติ วิมุตติ เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเมื่อมีปัญญาอันยิ่ง จึงทำได้ครบหมดเลยเป็นปัญญาวิมุตติ ก็จบกิจเป็นอรหันต์ได้ ในบุคคลที่ 6 เท่านั้น ส่วนสายศรัทธานั้นต้องเติมปัญญา อีกอันหนึ่ง อุภโตภาควิมุตติ เป็น 2 ศรัทธา

พอได้แต่ยังไม่ถ้วนไม่รอบ จะต้องมีส่วนสัณนิบาต 8 ด้วยกาย ครบรอบมีกายสมบูรณ์แบบทั้งภายนอกภายใน จึงจะเป็น อุกโตภาควิมุตติ

จริงๆแล้ว อุกโตภาควิมุตติ กับ ปัญญาวิมุตตินั้น ปัญญาวิมุตติสูงกว่าบุคคลที่ 6 สูงกว่าบุคคลที่ 7 ไม่ต้องเสียเวลาจบได้ก่อนทันทีเลย อันโน้น อุกโตภาควิมุตติ จะต้องครบ 2 ของพระพุทธเจ้าสายธัมมานุสारी ทิฐิปัตตะ ปัญญาวิมุตติ

ส่วนสายสัทธานุสारी ต้องมาเป็นสัทธาวิมุตติ แล้วจนกว่าจะเป็น ทิฐิปัตตะ จนกว่าจะเป็นกายสักขีแล้วจนกว่าจะเป็นปัญญาวิมุตติ มีปัญญาวิมุตติจึงจะเรียกว่าเป็น อุกโตภาควิมุตติ จึงต้องเก็บละเอียดเข้าไปอีก เข้าใจความซับซ้อนอันนี้ไหม

เพราะฉะนั้นคำว่ากายนี้ในบุคคล 7 นี้ ต้องสมบูรณ์แบบ ทำอาสวะสิ้นได้หมด เด็ดขาด ก็เป็นอรหันต์ เมื่อเป็นอรหันต์แล้ว ที่นี้ก็จะทำกายแตกตาย รู้จักกายแล้ว กายคือ องค์รวมของ ธาตุ ดินน้ำไฟ ลมแล้วมีจิตใจเป็นตัว อยะ เป็นตัวยางเหนียว รวมไว้

เพราะฉะนั้นจะทำให้กายแตก ก็สามารถที่จะทำให้เป็นอุตุไปได้เลย แยกเป็นดินน้ำไฟลมไปได้หมด

นี่แหละคือคนจบกิจสมบูรณ์แบบ ทุกอย่างในเรื่องของพุทธ ศาสตร์ หรือธรรมะโลกุตระ เป็นศาสตร์ชั้นโลกุตระ จบทุกอย่าง ไม่มีในที่ไหนนอกจากศาสนาพุทธ ในโลกนี้ไม่มี มีอยู่แห่งเดียวในศาสนาพุทธ แล้วมันมีสัมมาทิฐิที่สุดอยู่ที่อโศกนี้ ศรีไสววิไลตา อยู่หว่างกลางพนา คืออยู่ระหว่างป่าทั้งหมด แต่อโศกนี้สีไสววิไลตา อยู่ท่ามกลางทั้งหมดยังเป็นป่า แต่ที่นี่เป็นเมือง ที่นี่เป็นสังคมผู้เจริญ สังคมอารยะ นอกนั้นยังป่ายังเถื่อนยังเป็นลักษณะอยู่ นี่ไม่ได้ไปดูถูกเขานะ ยิ่งเป็นศาสนาเทวนิยมนี้ยิ่งเถื่อนอยู่มาก เขาจึงได้แย่งอำนาจแย่งทรัพย์สิน แย่ง GDP อะไรกันอยู่อย่างนั้น อีกนานนน.. อีกนาน

กว่าเขาจะรู้ เพราะฉะนั้นอยู่ในเมืองไทยนี้ ศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่กว่า พุทธ
 ศาสตร์ อย่าไปหลงเมืองนอกมากนัก เรียนพุทธศาสตร์ให้เป็น
 โลกุตระให้ได้โลกุตระ ไม่มีก็เข้ามาเรียนในชาวอโศกนี้

เอาละ พูดไปยืดยาวไปเลยไป 20 นาที 4 นาทีแล้ว

*_สู่แดนธรรม... สรุปยอดผู้ฟังในศาลาวันนี้ รวมทั้งหมด 1,054
 คน ขรवास 987 คน นอกนั้นเป็นนักบวช*

จบ